

Hur yttrar sig politisk konflikt i Sverige?

- En argumentationsanalys

How does political conflict express itself in Sweden?

- An argumentation analysis

Mattias Arvidsson

Fakulteten för humaniora och samhällsvetenskap

Politics kandidatprogram, VT-18

Kandidatuppsats i statsvetenskap, 15 HP

Handledare: Viiktoria Panova

Examinator: Mikael Granberg

---

15 juni 2018

Abstract

This paper examines the aspects of consensus and conflict in Swedish politics by using the theoretical framework of agonism by Chantal Mouffe. In 2014 a unanimous parliament voted for the largest change in a government agency despite warnings. This resulted in the recent reorganisation of the Swedish police department. Since then, the police have experienced significant lower numbers in crime solving and decreased trust of the Swedish citizens.

The situation of the police has led to an ongoing conflict among politicians which this paper tries to define using the theoretical framework. Using a quality method, the argumentation by the politicians of the parties in the parliamentary debate about the situation of the police has been the topic of this study.

The results of the study concluded that the ongoing conflict can be seen in the light as an agonistic conflict, which is positive for democracy compared to the earlier consensus-based politics.

Key words:

Parliamentary debate

Argument analysis

Police

Problem

Innehåll

1. Inledning och ämnesval	1
1.1 Problemet.....	3
1.2 Tidigare forskning.....	4
1.3 Syfte och forskningsfråga	8
1.4 Forskningsdesign	8
1.5 Avgränsningar.....	8
1.6 Teori.....	9
2. Bakgrund.....	12
2.1 Polisens omorganisation	12
2.2 Polismyndighetens fallande resultat	13
2.3 Konflikt.....	14
3. Metod och material	16
3.1 Material.....	16
3.3 Val av metod och fall.....	17
3.4 Argumentationsanalys	18
3.5 Struktureringen av pro- et contra modellen	19
3.6 Kritiska reflektioner av metoden	20
3.7 Operationaliseringar.....	21
4. Analys och resultat.....	23
4.1 Resultat – Präglas riksdagspartiernas argumentation av agonism?	23
4.2 Analys	24
5. Slutsatser och slutdiskussion	39

1. Inledning och ämnesval

*Fred är ett tillstånd av förtryck.*¹

-Niccolo Machiavelli

Uppsatsen belyser problematiken med den konsensuspolitik som förts och avsaknaden av konflikter i samband med införandet av polismyndighetens omorganisation och undersöker riksdagspartiernas argumentation i den efterföljande riksdagsdebatten enligt teorin agonism. Utan motsättningar finns det inga alternativ, bara samstämmighet och en väg att vandra. Det är därför kärnan av politik är konflikter, det skapar valmöjligheter. De som representerar de olika åsikterna som speglar samhället är de politiska partierna. Det är via dessa representanter som samhällets konflikter blir till politiska beslut som påverkar allmänheten.

Därför är det statsvetenskapligt angeläget att studera politikens konflikter ur ett demokratiskt perspektiv, men även betydelsefullt rörande riksdagens inverkan på myndighetsförändringar. Den här uppsatsen ökar förståelsen för hur politisk konflikt utspelar sig i fallet polisens situation och bidrar till kunskap om en demokratisk problematik. Inom statsvetenskapen benämns Sverige som en konsensusdemokrati.² Utmärkande drag är låg konfliktnivå och hög grad av brett samförstånd gällande politiska beslutsfattningar, vilket särpräglar detta land gentemot andra.³ Men det finns belägg att ifrågasätta detta politiska tillstånd. Tidigare forskning har visat att politiska beslutsfattningar drivet av samförstånd kan innebära stora demokratiska problem. Som att medborgarna förlorar hoppet på demokratin och stödet för populistiska partier ökar.⁴ Men fenomenet om samförståndspolitik i Sverige är dock inget nytt - forskning visar hur den svenska modellen blivit undersökt tidigare. Lars Lewin menar att rötterna för samförståndspolitik sträcker sig så långt tillbaka som oskarianismen.⁵

Denna form av konsensuspolitik realiserades i nutid, först när riksdagen i december 2012 godkände polisens omorganisation⁶ och sedan i juli 2014 då en enig riksdag, förutom två reservationer, beslutade om att genomföra propositionen som medförde en betydande förändring av Sveriges största myndighet, nämligen Polismyndigheten.⁷

---

¹ Lewin, L. *Bråka inte! Om vår tids demokratisyn* (1998) 1 uppl. Stockholm: SNS Förlag. s 124

² Sannersted, A & Sjölin, M. *Folkstyrets problem*. Sannersted, A & Jerneck, M. Den moderna demokratis problem. (1994) 10 nd. Lund: Studentlitteratur. s. 90

³ Ibid. s 90 – 91

⁴ Kumlin, S. *Finns det någon ansvarig?* I Gilijam, A & Hermansson, J. (2003) *Demokratis mekanismer*. 2.uppl Malmö: Liber. s 99 - 102

⁵ Lewin, L. *Bråka inte! Om vår tids demokratisyn* (1998) 1 uppl. Stockholm: SNS Förlag. s 116

⁶ Dir.2012:129. *Kommittédirektiv Ombildning av polisen till en sammanhållen s. 2*

⁷ Riksdagen. *En ny organisation för polisen Justitieutskottets betänkande 2013/14:JuU23*.

Detta till trots varningssignaler från polisforskare om att myndigheten kommer att misslyckas⁸ i dess (nu)dåvarande form. Sedan genomförandet i januari 2015 har dessa forskare fått rätt. Polisens situation kantats av både intern¹⁰ - och extern¹¹ kritik. Anmällda brott ökar¹², medborgarna känner sig otryggare¹³ och förtroendet för rättsväsendet och polisen som institution minskar.¹⁴ Hur det kan komma sig att Sverige och polisen hamnade i denna situation låter jag vara osagd. Emellertid finns det dock en obesvarad gåta hur politik byggd på konflikt nu kännetecknar partiernas argumentation i denna fråga.

För att kunna besvara en sådan gåta undersöker uppsatsen riksdagspartiernas argumentation i den efterföljande riksdagsdebatt som var om polisens situation efter omorganisationen med en argumentationsanalys som analysverktyg. Gåtans svar finns i denna debatt, då det är den som behandlar eftermälet av omorganisationen och således den relevanta argumentationen till den beskrivna problematiken. För att kunna bedöma den beskrivna konflikten, använder jag mig av det teoretiska ramverket agonism av Chantal Mouffe som kontrast till konsenspolitiken. Enligt denna teori så kväver en politisk konsensus själva essensen av demokrati och tillåter att populistiska partier med odemokratiska värderingar att vara i maktposition genom förvillande.¹⁵ Ur detta perspektiv så måste därför en demokrati bestå av konflikter mellan de politiska partierna för att kunna blomstra. Men det finns farhågor med dessa konflikter ifall de tar skepnaden som antagonister och ser varandra som fiender som måste elimineras.¹⁶ Utifrån denna teori kommer jag försöka placera argumentationen som förs i riksdagsdebatten som behandlar polisens situation efter omorganisationen. Valet av att undersöka riksdagspartiernas argumentation i den debatt som behandlar polisens situation efter omorganisationen medför möjligheten att tydliggöra konflikten enligt det teoretiska perspektivet. Polisens uppgift är bland annat att upprätthålla något slags av samhällskontraktet, partiernas argumentation

---

https://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/arende/betankande/en-ny-organisation-for-polisen_H101JuU23

[hämtad 1/6-18]

⁸ Holgersson, S. *Ett kulissbygge*. Magasinet Axess. Nr1 2015. [hämtad 2/5-18]

⁹ Wennstöm, B. *Ny polismyndighet feltänkt*. Svenska dagbladet. 16 juni, 2014 [hämtad 16/5 2018]

¹⁰ Polisförbundet. *Välkomna slutsatser av Statskontoret – ledning och styrning av polisorganisationen måste bli bättre*. (28 september, 2017) (Hämtad 23/4 2018)

¹¹ Statskontoret delrapport 2017:10

¹² Brottsförebygganderådet. *Anmällda brott*. 26/3-18. [hämtad 2/4-18]

<https://www.bra.se/publikationer/arkiv/publikationer/2018-03-27-anmalda-brott-2017.html>

¹³ Brå. *Oron för brottslighet ökar*. 1/1-18. [hämtad 2/4] <https://www.bra.se/om-bra/nytt-fran-bra/arkiv/press/2018-01-16-oron-for-brottsligheten-okar.html>

¹⁴ Hansell, B. Sverigesradio. *BRÅ: Allmänhetens förtroende för polisen sjunker*. 29/1-18. [hämtad 4/4-18]

<https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6872444>

¹⁵ Mouffe, Chantal. (2008). *Om det politiska* 1. uppl. Finland: Tankekraft förlag s. 67 - 68

¹⁶ Ibid. s. 23

gällande denna situation blir då också en indikator på vad partierna utmålar för samhällsalternativ, vilket sammanfaller med teorin.

1.1 Problemet

Pusslet som den här uppsatsen försöker lägga härrör från den tidigare forskning som gjorts om den problematik som finns med den konsensuspolitiska beslutsfattningen i allmänhet och Sverige i synnerhet. Forskning har visat att ökad misstro mot det demokratiska systemet, otydligt ansvarsutkrävande och ökat stöd populistiska partier kan förklaras ur sådan förd politik.¹⁷ Uppsatsen argumenterar för att ett fall av denna konsensuspolitik är polisens omorganisation. Denna förändring av myndigheten polisen har varit en bidragande del i de samhälleliga och demokratiska problem som rapporterats om i Sverige – b.la. minskat förtroende för institutionen rättsväsendet, ökning av brottsanmälningar och högre känsla av otrygghet,¹⁸ vilket föranleddes av ett konsensuspolitiskt beslut.

Genom att ta fasta på den tidigare forskning som finns, försöker jag ta reda på huruvida det tidigare epitet konsensusdemokrati är relevant för den svenska debatten idag. Och på sådant vis fylla ett kunskapshål om vilken riktning svensk politik numera tar gällande konflikt och konsensus. Detta möjliggörs med att applicera det teoretiska ramverket agonism – vars grundläggande demokratiska byggsten är konfliktsökande och kan bedömas vara en motsats till konsensusdemokrati. Ur detta perspektiv kan således det uppdagas ifall den riksdagspartiernas argumentation yttrar sig som nödvändig eller oroväckande.

För att pusslet ska kunna läggas och möjliggöra bidragandet av ny vetenskap används metoden argumentationsanalys på riksdagspartiernas argumentation i den efterföljande riksdagsdebatt som varit efter polisens omorganisation om deras situation. Att använda partiernas argumentation i riksdagsdebatten som analysenhet på det problem som har beskrivits följer sig logiskt, då detta är den yttersta arenan som politisk diskussion sker i demokratin Sverige. Att undersöka just argumentationen följer sig även det logiskt då uppsatsens fall är ett aktuellt problem som redan är ett faktum. Kunskapen som genereras är då av mer värde, eftersom en indikation om samtiden och framtida förväntningar kan uttydas. Det ter sig naturligt att göra

---

¹⁷ Kumlin, S. *Finns det någon ansvarig?* I Giljam, A & Hermansson, J. (2003) *Demokratins mekanismer*. 2.nd Malmö: Liber. s 99 - 102

¹⁸ Ahmadi, I. *Brå: Oron för brottsligheten ökar*. Sverigesradio 16/1-2018. [hämtad 15/4]
<https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6862910>

en argumentationsanalys då jag undersöker argumentationen, som är en illustration av de politiska alternativ de representerar. Det är trots allt deras argumentation som lägger hela grunden för bedömningen av interaktionen mellan varandra. Denna interaktion som sker via argumenten är sålunda fundamentet för att kunna avgöra vilken typ av konsensus- alternativt konfliktsökande argumentationen i debatten yttrar sig i. Genom att tydliggöra och systematiskt sätt redovisa den argumentation som politikerna använder kan skaffa jag mig en välgrundad uppfattning om deras bakomliggande idé och syfte.¹⁹ Således kan jag utmejsla de alternativ som är elementära för att det ska betyda konflikt. Dessutom bedöms argumentationernas beviskraft, dvs. hur starkt ett argument talar för eller mot ett påstående och belysa dess innebörd enligt teorin.²⁰

1.2 Tidigare forskning

Den tidigare forskning jag har tagit del av och redovisar i detta kapitel utgår ifrån i min mening vad det innebär med en konsensusdemokrati och dess närliggande ideal och även forskning angående politisk konflikt. Samtals-, deliberativ-, kompromiss-, samförstånd- eller konsensusdemokrati, dessa begrepp utgår från en liknande tankevärld om att samtalet och eftersökandet av rationell konsensus är det ideala målet. Dessa sammanlagda epitet kommer framöver därför nämnas i första hand som konsensusdemokrati. Med utgångspunkt av denna infallsvinkel redovisar jag den tidigare forskning som är av relevans för uppsatsen.

Först konstateras att dagens politik i Sverige är representativ i sin natur. Därför räknas i denna mening, deliberation eller samtal som en process, som kan äga rum antingen mellan medborgare eller mellan representanter för medborgarna eller de båda.²¹ Denna tanketradition har i hög grad förnyat den teoretiska debatten om hur den demokratiska processen fungerar. Vid ideala situationer ska det rationella politiska samtalet uppnå konsensus kring preferenser och handlingsalternativ.²² Uppgiften för politikerna är att sträva efter den bästa möjliga lösningen, genom samtal och helst för de många och således uppnå konsensus.²³ Forskning och

---

¹⁹ Björnsson, G. Et al. *Argumentationsanalys – Färdigheter för kritiskt tänkande*. (2009) 2.nd. Stockholm: Namn & Kultur. s. 18 - 19

²⁰ Ibid. s 12

²¹ Karlsson, C. *Den deliberativa drömmen och politisk praktik- samtalsdemokrati eller elitediskussion? I* Gilijam, A & Hermansson, J. (2003) *Demokratins mekanismer*. 2.uppl Malmö: Liber. s 216

²² Ibid . s. 214 - 215

²³ Lantto, J. *Konflikt eller samförstånd?* (2005) Stockholms universitet: Statsvetenskapliga institutionen. s. 34

litteratur har befäst bilden om Sverige som en konsensusdemokrati, med exempelvis arbetsmarknaden, som inneburit kompromisser och fredliga konfliktlösningar.²⁴

I Arend Lijpharts bok 'Patterns of Democracy' konceptualiserar han två modeller som han menar är representativa för demokratin, samförstånds- respektive majoritetsdemokrati.

För att kunna definiera vad en samförstånds- respektive majoritetsdemokrati är listar han ett antal kriterier som bör passa in.

Kort sammanfattat består en samförståndsdemokrati av flerpartikoalitioner, flerpartisval, maktodelningsprincip, proportionellt valsysteem, decentraliserad statsmakt, mer än en stor konflikt, en konstitution och tvåkammersystem. Koalitionsregeringen ska söka konsensus med de andra partierna och ta hänsyn till att hela befolkningens önskan uppfylls.

Majoritetsdemokratin, också kallad Westminster-modellen efter det brittiska parlamentet, har också åtta stycken kriterier som bör uppfyllas. Dessa kriterier är likartade till motsatsen av föregående. Tvåpartissysteem, majoritetsregering, centraliserad statsmakt etc. Med anledning av dessa kriterier visar han att Sverige är ett land som idag mer sammanfaller med en samförståndsdemokrati.²⁵ Hans forskning kommer fram till att en samförståndsdemokrati alltid är att föredra, då både styrandet och representation blir bättre.²⁶ Men att en majoritetsdemokrati har en klar fördel i sitt tydliggörande av ansvarsutkrävande.²⁷

I samband med ovanstående finns ur ett svenskt perspektiv Jonas Lanttos avhandling ”Konflikt eller Samförstånd” vars syfte var att undersöka management- och marknadsorienterade reformerna i Sverige har påverkat det politiska arbetet ur ett majoritets- eller samförståndsperspektiv. Avhandlingen behandlar hur fyra svenska kommuner är inriktad mot de olika modellerna och reformverksamhetens påverkan på dessa. I resultatet framkommer att de undersökta kommunerna rört sig mot en majoritetsdemokratisk riktning.²⁸ Hakhverdiana & Koops forskning undersöker om huruvida populistiska partiers stöd kan hänföras till det institutionella ramverket i väst-europeiska demokratier. Genom att mäta populism som

---

²⁴ Sannersted, A & Sjölin, M. *Folkstyrets problem*. I Sannersted, A & Jerneck, M. Den moderna demokratins problem. (1994) 10 nd. Lund: Studentlitteratur. s. 90 - 91.

²⁵ Lijphart, A. *Patterns of Democracy*. (2012) 2.uppl. USA: Yale University. s 165, 281

²⁶ Doorenspleet, R & Pellikaan, H. *Which Type of Democracy Performs Best?* (2013) Acta Politica, Volume 48. s. 13

²⁷ Lantto, J. *Konflikt eller samförstånd?* (2005) Stockholms universitet: Statsvetenskapliga institutionen s. 27 - 29

²⁸ Ibid. s. 56

”antagonismen mellan folket och eliten, och deras opposition mot mellanhandsstrukturer mellan folket och maktutövarna.”²⁹ För att sedan mäta populism i ”Two institutional dimensions — the executivesparties dimension and the federal–unitary dimension” tagna från Lijpharts verk om konsensusdemokrati. Deras resultat kom fram till att konsensusdemokratier visar större benägenhet i stöd för populistiska partier. Men att federala stater har en starkare statistisk säkerhet i sammanhanget.³⁰

J. Hinnfors har forskat om förväntan, reaktion, konsensus och konflikt.

Undersökningen går ut på att visa huruvida förväntan är sammankopplat med konsensus eller konflikt, med tanke på bilden av Sverige som en konsensusdemokrati.³¹ Genom att analysera politiska debatter mellan 1970 till 1990-talet får han fram hur ”the agenda setting”, d.v.s. förväntan om ett utslag, framförs genom konsensus och konflikt.³² Han slutsats är att äkta och öppen politisk antagonism om den framtida agendan, en vision, ger partierna starka motiv för att fortsätta uppvisa en förväntansbild om politiska beslut. Vilket i slutändan stärker demokratin.³³

Kumlin framhäver att politiska beslut som fattas i samförstånd innebär en problematik i ansvarsfrågan. I demokratier styr folket politiken. Det är de flesta demokratiska teorier eniga om. I en representativ demokrati realiseras frågan om ansvar genom att medborgarna kan ”straffa” makthavarna genom att rösta på någon annan.³⁴ Men när ansvarsfrågan blir oviss skapar det en problematik. En konsekvens av dåligt fungerande ansvarsutkrävande är att missnöjda väljare får en misstro mot det demokratiska systemet, som har verifierats i studier. Han påpekar även att när frågan om ansvar inte är tillräckligt tydlig kommer medborgarna göra beslut som att rösta på tvivelaktiga makthavare, som de inte hade gjort med distinktare och rätt information.³⁵

---

²⁹ Hakhverdiana, A & C. Koop. *Consensus Democracy and Support for Populist Parties in Western Europe* (2007) England: Palgrave Macmillan Ltd. s. 1

³⁰ Ibid. s. 17 - 18

³¹ Hinnfors, J. *Still the Politics of Compromise? Agenda Setting Strategy in Sweden*. (1997) Sweden: Scandinavian University Press. s. 172 - 174

³² Ibid. s. 160

³³ Ibid. s. 174

³⁴ Kumlin, S. *Finns det någon ansvarig?* I Gilijam, A & Hermansson, J. (2003) *Demokratins mekanismer*. 2.uppl. Malmö: Liber. s 99

³⁵ Ibid. s. 100 - 101

Hadenius har undersökt Sveriges politiska tillstånd under 1900-talet i boken ”Swedish politics During the 20th Century”. I en redovisning om det förra seklets svenska politiska historia, uttröner han att den konsensusmodell som var Sverige säreget, har de sista 20 åren haft problem med att lösa konflikter ur samma modell som innan.³⁶

Slutligen har Skoog och Karlssons tidigare forskning varit en inspiration som gav belägg för att genomföra min undersökning. Deras forskning som redovisas i artikeln

”Causes of party conflicts in local politics” fördjupar sig i hur olika orsaker relaterar till olika former av politisk konflikt. De undersöker relationen mellan tidigare forsknings påstådda anledningar till att en konflikt sker, deras egna hypotetiska och konflikternas former i svenska kommuners fullmäktige. Genom att benämna politisk konflikt som antingen antagonistisk eller politiska meningsskiljaktigheter kunde de via data från Sveriges alla 290 kommuner få fram ett resultat om vad som främst orsakar motsättningarna. Ett antagonistiskt förhållningssätt definierades som debattklimatet och deras förhållningssätt mot varandra. Med meningsskiljaktigheter(dissent), förutom ordets betydelse, innebar de ideologiska och principiella olikheterna i politiska frågor och vad som är ett bra samhälle.³⁷ Av de tre regressionsanalyser som genomfördes framkom det bland annat att social splittring och politiska meningsskiljaktigheter skapade antagonistiska förhållningssätt. Tidigare forskning de tagit del av utgick från att det politiska tvisterna/dispyter var ett sätt att förstå representativ demokrati, deras studie visade dock att sambandet mellan tvister/dispyter och politisk konflikt i form av definitionen meningsskiljaktigheter inte gick att slå fast.³⁸

Sammanfattningsvis kan man konstatera det finns stöd för tesen om konsensusdemokrati innebär en problematik. Det finns även belägg för att Sverige är ett land präglad av konsensus historiskt sett, men att den numer är utmanad.

---

³⁶ Hadenius, S. *Swedish Politics During the 20th Century – Conflict and Consensus*. (1997) 4.uppl. Stockholm: Svenska institutet. s. 173

³⁷ Skoog, L & Karlsson, D. *Causes of party conflicts in local politics*. (2017) *Politics*, vol. 38(2). Författarna, Göteborgs universitet. s. 183

³⁸ *Ibid.* s 190 - 193

1.3 Syfte och forskningsfråga

Syftet med uppsatsen är att undersöka hur riksdagspartiernas argumentation i riksdagsdebatten om polisens situation yttrar sig och ifall det är oroväckande eller nödvändigtvis inte för svensk demokrati enligt teorin agonism.

Forskningsfråga:

Präglas riksdagspartiernas argumentation av agonism?

Avgränsning av syftet:

Det bör understrykas att jag inte har för avsikt att prognostisera och göra en fullständig slutsats om vart svensk demokrati är på väg. Utan snarare enbart öka förståelsen om den politiska konflikten

1.4 Forskningsdesign

Den här uppsatsen är en studie av politikernas argumentation i debatten om polisens omorganisation och dess eventuella problem med inriktning av att den är teorikonsumerande³⁹. Undersökning som görs kommer sätta fallet i första hand och med hjälp av det teoretiska ramverket agonism. Genom att ta en deduktiv ansats, kommer jag dra slutsatser i överrensstämmelse med de premisser som finns. För att få till stånd dessa kommer jag använda mig av den kvalitativa metoden argumentationsanalys som verktyg för att analysera datan och att få fram resultat.

1.5 Avgränsningar

Jag har valt att avgränsa mig till att undersöka argumentationen i den riksdagsdebatt som var den första efter omorganisationen som behandlar polisens situation. Valet att avgränsa mig till en debatt i riksdagen bygger på att detta är Sveriges parlament, varav de svenska makthavarna kan se som sin hemvist. Detta är centrumet för politisk debatt i Sverige, det är den arena som beslut fattas, regeringen granskas och opinion bildas.⁴² Anledningen till att jag har valt att avgränsa ämnesvalet till just den här debatten grundar sig i dess tydliga särprägel i att gå från

---

³⁹ Esaiasson, P et al. *Metodpraktikan*, (2017) 5:e uppl., Stockholm: Norstedts Juridik. s. 43

⁴² Riksdagen. *Debatter och beslut i kammaren*. u.å. [hämtad 3/3-18]

<http://www.riksdagen.se/sv/sa-funkar-riksdagen/arbetet-i-riksdagen/debatter-och-beslut-i-kammaren/>

konsensus till konflikt. Då dess uppkomst härstammar från konsensus som blev bruten på grund av att förväntningar inte uppnåddes och en numer diffus ansvarsfördelning.

Tillsammans med att ämnet som är tillfälle diskussion, sammanfaller det väl med den demokratiska aspekt jag har benägenhet att studera. Ty polisens resultat och dess förändring som myndighet är av sådan dignitet att den har odiskutabel betydelse för medborgares samhällskontrakt och följaktligen demokratin.

Det går att ifrågasätta mitt val av att enbart inkludera riksdagens debatt för syftet av min uppsats. I dagens samhälle är de olika kanalerna för att yttra sina åsikter oändligt många, framförallt för politiker. Allt från sociala medier, uttalanden i media, tv-utfrågningar, debattartiklar och frågestunder i riksdagen är mer än möjliga alternativ för de svenska politikerna. Politikens arenor är idag fler än enbart den debatt som sker i riksdagen. Men med tanke på den övergripande demokratiska aspekten som uppsatsen utgår, var det rimligt att avgränsa mig till den främsta arenan för debatt i en parlamentarisk demokrati. Dessutom med tanke på att den undersökta debatten handlar uteslutande om polisens situation och inget annat, där alla partier är deltagande.

1.6 Teori

Agonism.

Definitionen av agonism hämtar jag ur Chantal Mouffes bok "Om det politiska".

För att förstå agonism och hennes syn på demokrati är det viktigt att ha förståelse för hennes syn på människan. Den mänskliga sociabilitetens natur är ambivalent.⁴⁰ Det går inte att skilja ömsesidighet och fientlighet åt, det är en antagonistisk symbios dessa lever av. För att ytterligare förklara den antagonism som finns inom människan använder hon Freuds verk som exempel. Freud menade att det alltid är möjligt att förena folk i en identifikation av kärlek, men detta förutsätter att motsatsen finns utanför, vad han kallar "aggressionyttringar".⁴¹ M.a.o. att det antagonistiska förhållningssättet ligger i människans natur och således ett vi och ett de. En konflikt.

Gällande politik menar Mouffe att det är skillnad på politiken och det politiska. I citatet förklaras hennes ståndpunkt.

---

⁴⁰ Mouffe, Chantal. *Om det politiska*. (2008) 1. uppl. Finland: Tankekraft förlag s. 20 - 24

⁴¹ Ibid. s. 32

Med ”det politiska” avser jag den dimension av antagonism som är konstitutiv för mänskliga samhällen; med ”politiken” menar jag den uppsättning praktiker och institutioner genom vilka en ordning skapas och en mänsklig samlevnad organiseras i den konfliktpräglade kontext som det politiska erbjuder.⁴²

Politiken är de arenor, institutioner och de regler som organiserar mänsklig samexistens i kontexten av den politiska konflikten. Medan det politiska är den antagonism, konflikt och makt som präglar samhället.

Ett grundläggande ingångsvärde är att Mouffe anser att det för närvarande finns en liberal hegemoni. Denna hegemoni är konsensusökande av sin natur och hävdar att det inte finns något alternativ till sin egen rådande ordning.⁴³ Hennes syn på samhället består i att det alltid finns ett maktförhållande, när det politiska består av en hegemoni är det alltid något annorlunda alternativ som är uteslutet. Så när det råder en hegemoni om en viss åsikt, en konsensus, är det alltid något som blir exkluderat. Därför är de nuvarande ordningarna temporära, om någonting är på ett visst sätt kan det alltid vara på det andra, det exkluderade - det antagonistiska.⁴⁴ Det är i spelet i vi och dem man kan kalla någonting för politiskt, då det är ett uttryck för den nämnda maktrelationen.

Antagonismen kommer vi aldrig bli kvitt med i samhället, då det är i människans natur. Detta vi/de-tänket, som antagonismen utgår ifrån, kan ha ett fruktansvärt utfall, som kriget i Rwanda. Sådana händelser kan ske när ”de” sätter ”vår” identitet i fara. Då är opponenter en fiende och inte en motståndare. För att förhindra detta måste antagonismen tämjas. Detta sker genom motståndarmodellen, som är konstitutiv för demokratin då gör den politiskt möjligt att omvandla antagonism till agonism.⁴⁵ Förutsättningen för motståndarmodellen är att det finns ett gemensamt band och politisk koppling mellan vi och de. Detta för att inte betrakta ”de” som fiender ska alieneras, utan som motståndare. Trots att det inte finns en rationell lösning på motståndarnas konflikt, accepterar de ändå varandras opponentskap och demokratis pluralism. Trots att den agonistiska konflikten är i en ständig maktkamp för hegemonin. Uppfattningen motståndarmodellen innebär, är att parterna är delaktiga i samma symboliska gemenskap var

---

⁴² Ibid. s. 18

⁴³ Ibid. s. 26, 36 - 37

⁴⁴ Ibid, s. 14

⁴⁵ Ibid, s. 18, 28

konflikten utspelar sig.⁴⁶ Genom denna modell kan den antagonistiska dimensionen tämjas och demokratiska institutioner och praktiker som låter antagonismen ta agonistiska uttryck. När dessa politiska kanaler finns förhindrar de den potentiellt katastrofala antagonismen.⁴⁷ Men motståndare kan inte bara ses som konkurrenter vars intressen kan hanteras genom förhandling, detta hade gjort att den antagonismen hade varit förlorad – likt en den liberala hegemonin.

Antagonismens tänk om vi och de, är grundat i identifikation. Identifikationen är uppbyggd på affektion och sökandet av en behörighet till en kollektiv identitet. Således blir det ett vakuum när en konsensus uppstår om denna identifikation inte kan identifieras med de politiska partierna.⁴⁸ När de politiska gränserna blir otydliga framkommer det ett missnöje som kan vara farligt för demokratin ifall det inte kanaliseras i den agonistiska politiska miljön. Men, konsensusen är nödvändig för agonismen, speciellt då den är konstitutiv för demokratin i form av legitimering av den politiska spelplanen och frihet och jämlikhet.⁴⁹ Det är när man tillåter dessa politiska konflikter vara politiska och inte moraliska. För när politiken byts ut till moraliska värden som goda och onda är det politiska borta. Om politik utspelar sig agonistiskt kan demokratin blomstra och förhindra antidemokratiska och populistiska partier kommer till makten, som tillåter en antagonism som är farlig utan kedjor.⁵⁰

I uppsatsens fall representerar konsensusen ett vi, fast utan de, om att förändra Sveriges största myndighet. Detta hegemoniska beslut har senare lett till en oundviklig konflikt p.g.a. dess tillkortakommanden i form av intern kritik och fallerande resultat. Därför kommer jag nu att undersöka, med detta teoretiska ramverk, hur konflikten yttrar sig för att försöka dra slutsatser huruvida den faller inom teorins ramar om demokrati.

Operationaliseringen av teorin redovisas i kapitel 3.7, för att göra det enklare att ta del av analysen för läsaren.

---

⁴⁶ Ibid, s. 28

⁴⁷ Ibid, s. 20

⁴⁸ Ibid, s. 51

⁴⁹ Ibid, s. 36 - 37

⁵⁰ Ibid, s. 12

2. Bakgrund

2.1 Polisens omorganisation

December 2012 godkände riksdagen förslaget om omorganisation av polisen med start från 1 januari 2015.⁵¹ En enig riksdag, förutom två partier som reserverade sig, röstade igenom propositionen i juli 2014 som innehöll alla lagändring som behövdes för att genomförandet skulle ske.⁵²

Överenskommelsen bestod av att det krävs en centraliserad sammanhållen myndighet som inkluderar de då 21 stycken polismyndigheterna och statens kriminaltekniska laboratorium till en. Denna sammanhållna myndighet skulle ge bättre förutsättningar för kreativitet, flexibilitet och effektivitet. Ombildningen skulle skapa ett tydligare helhetsperspektiv och en mer lokal anknytning för medborgarna.⁵³ Den numer sammanslagna polismyndigheten skulle därefter delas in i sju stycken regionala avdelningar och sju nationella avdelningar. Detta medförde även att rikspolischefen skulle få mer makt än tidigare.

Med den nya samordningen skall det ligga större fokus på den lokala problembilden och att komma närmare medborgaren utifrån de nationella målen polisen satt upp. Tillsammans med detta, skall styrningen och uppföljningen av verksamheten lägga ett större fokus på resultaten ur ett medborgarperspektiv.⁵⁴ Med omorganisationen var det även tänkt att mobiliteten skulle öka för poliserna ute på fältet genom de nya målsättningarna och reglerna. Dessa mål och krav som polisen har satt upp själva kan man argumentera för att inte tillhöra regeringen, men då det är regeringen som skriver de förordningar och direktiv som gäller, får man i detta sammanhang se det som en överordnad makthavare.

---

⁵¹ Dir.2012:129. *Kommittédirektiv Ombildning av polisen till en sammanhållen s. 2*

⁵² Riksdagen. *En ny organisation för polisen Justitieutskottets betänkande 2013/14:JuU23.*

https://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/arende/betankande/en-ny-organisation-for-polisen_H101JuU23
[hämtad 1/6-18]

⁵³ Dir.2012:129. *Kommittédirektiv Ombildning av polisen till en sammanhållen s. 10*

⁵⁴ Polissamordningen. *Slutredovisning*. u.å., [hämtad 5/4-18]

http://polissamordningen.se/filer/slutredovisning/Slutredovisning_exklusive_bilagor.pdf

⁵⁸ Polissamordningen. *FAQ*. u.å., [hämtad 5/4-18]

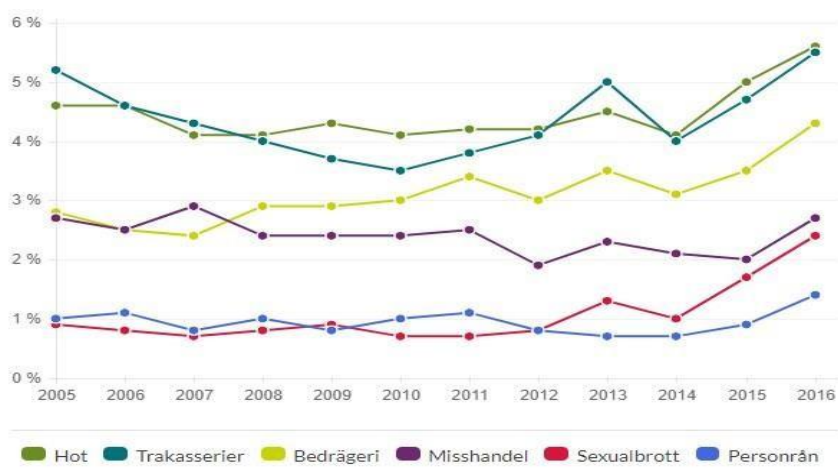
<http://polissamordningen.se/page/faq>

På Polis samordningens hemsida motiverar de kortfattat sammanslagningen med följande citat:

Varför ska polisen omorganiseras? De nuvarande läns- och myndighetsgränserna lägger hinder i vägen för polisarbetet. En högre förändringstakt i omvärlden och kriminalitet som snabbt ändrar karaktär gör att det finns ett behov av en mer flexibel och enhetlig organisation. Detta har noga utretts och en enig riksdag har därför fattat beslut att skapa en sammanhållen Polismyndighet.⁵⁸

2.2 Polismyndighetens fallande resultat

Efter att omorganisationen implementerades är brottsupplärning den lägsta på 16 år.⁵⁵ Antalet personer utsatta för brott ökat drastiskt.⁵⁶

Andel av befolkningen som utsatts för olika typer av brott mot enskild person

Tabell 1.1 Andel av befolkningen som utsatts för olika typ av brott mot enskild person⁵⁷

Antalet poliser slutar i högre takt än innan och att detta har lett till kritik från facket. De menar att poliserna slutar för att arbetssituationen är ohållbar och detta beror på omorganisationen.⁵⁸ Samma förbund har även krävt ett stopp för den pågående samordningen av polisen och krävt en kriskommission. I den undersökning polisförbundet hade gjort bland sina medlemmar hade noll procent ansett att polisen blivit mer effektiv och enhetlig än innan omorganisationen.⁵⁹

⁵⁵ Örstadius, K. *Rekord få brott klaras upp efter polisens omorganisation*. Dagens Nyheter. 30/8-16. [hämtad 15/4] <https://www.dn.se/nyheter/sverige/rekordfa-brott-klarar-upp-efter-polisens-omorganisation/>

⁵⁶ Brå. *Utsatthet för brott 2016. Resultat från Nationella trygghetsundersökningen (NTU) 2017*. s. 11

⁵⁷ Brå. *Fler privatpersoner utsätts för brott*. (15/11-17). [hämtad 2/3-18]

<https://www.bra.se/om-bra/nytt-fran-bra/arkiv/press/2017-11-15-fler-privatpersoner-utsatts-for-brott.html>

⁵⁸ Titör, M. *Polisförbundet: Poliser säger upp sig efter omorganisationen*. Sverigesradio. 11/7-16. [hämtad 1/5-18] <http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6471264>

⁵⁹ O.f.. *Poliser sågar ny organisation: "Skrämmande" u.å..* Svenska Dagbladet. [hämtad 10/5]

<https://www.svd.se/poliser-sagar-omorganisationen>

Samtidigt sker en minskning av förtroendet för institutioner som rättsväsendet och polisen. Brottsförebyggande rådet genomför varje år trygghetsundersökningar där tolv tusen personer får svara på frågor om brott, trygghet, förtroende för rättsväsendet och polisen samt brottsoffers kontakt med rättsväsendet. 2016 visar undersökningen att en majoritet har väldigt stort eller stort förtroende för polisens sätt att arbeta, 61% för både rättsväsendet och polisen. Men samma undersökning påtalar en minskning i förtroendet för både rättsväsende och polis från det föregående året med tre respektive fyra procentenheter från 2015 till 2016.⁶⁰

2.3 Konflikt

Begreppet och ordet konflikt är ur generella termer väl definierat. Enligt Nationalencyklopedin betyder konflikt ”motsättning som kräver lösning”.⁶¹ Ifall detta är den vedertagna definitionen generellt av begreppet, är det beroende på perspektiv som avgränsar det. Inom psykologin definieras konflikt bland annat som inopersonlig.⁶²

Organisationsforskning har definierat det som en interaktiv process där inkompatibilitet, oenighet eller skillnader sker mellan individer, grupper, organisationer m.m.⁶³ Det perspektiv som är relevant för denna uppsats är det statsvetenskapliga. Det finns flertalet inriktningar inom statsvetenskapen som benämner konflikt som det centrala i sin åskådning. Men det är själva konceptet om vad som är konflikten som skiljer de åt. Politikens ideologier utgår alltid ifrån en motsättning. I Marxismen kan man hävda att konflikten yttrar sig i form av klasskampen som utgår ifrån produktionsmedlen. Liberalismen skulle kunna beskrivas som att den huvudsakliga konflikten är den mellan individens frihet gentemot staten. Realism, som är en teoretisk gren kopplat till internationella relationer är den politiska konflikten mellan stater som eftersträvar makt, som i slutändan kan yttra sig som krig.⁶⁴

Skoog och Karlsson menar att den tidigare definitionen inom forskning av politisk konflikt som något där parters intressen är oförenliga och oenighet kring de politiska målen är förlegad.⁶⁵ Enligt dem är den versionen av konflikt allt för ensidig och konceptualiserar istället konflikt

---

⁶⁰ Utsatthet för brott 2016. Resultat från Nationella trygghetsundersökningen (NTU) 2017

⁶¹ Nationalencyklopedin, ”konflikt”. (Hämtad 28/5-18)

⁶² Ciccarelli, S. K., & White, J. N. Psychology. (2015) Boston : Pearson. s. 469

⁶³ Fenn, P & R. Gameson. (1992) *Construction, conflict, management and resolution*. London: E & FN SPON. M. Afzalur Rahim (2010). *Managing Conflict in Organizations*.s. 383

⁶⁴ Donnelly, J. *Realism and International Relations*. (2000). Cambridge: Cambridge university. s. 7

⁶⁵ Skoog, L & Karlsson, D. *Causes of party conflicts in local politics*. (2017) *Politics*, vol. 38(2). Författarna, Göteborgs universitet. s. 183

bestående av politiska meningsskiljaktigheter och antagonism. De politiska meningsskiljaktigheterna definieras som oenighet av politiska principer och problem mellan partierna. Frågor som vad ett bra samhälle innebär och tillvägagångssätt för att nå det är grundbulten, men definitionen är rörlig då motsättningarna mellan partierna varierar beroende på den aktuella politiska frågan.⁶⁶ Antagonism definieras som det politiska klimatet och hur politikerna agerar mot varandra. Ett antagonistiskt beteende är när kritik riktas mot andra partier genom att man påtalar skillnader och försöker förminska det politiska inflytandet för den mottagande, vilket också leder till ett debattklimat som är respektlöst och obehagligt.⁶⁷

Den här uppsatsens benämning av konflikt utgår ifrån dessa parametrar, men förkortar innebörden till att en konflikt kräver en motsättning med parter som erbjuder olika alternativ. Hur konflikten yttrar sig är oväsentligt av konceptualisering av begreppet, då bedömningen av konflikten utgår från operationaliseringen av teorin agonism, som hittas i metodkapitlet.

---

⁶⁶ Ibid. s 183

⁶⁷ Ibid. s 184, 194

3. Metod och material

3.1 Material

Det material som uppsatsen vilar på främst är den 1 timme och 39 minuter långa riksdagsdebatt om Polisens situation som genomfördes den 27 september 2016 angående polisens situation, riksdagspartiernas argumentation som undersöks i denna debatt är uppsatsens analysenhet.

Valet av den här riksdagsdebatten bottnar i dess innehavande av de parametrar jag ämnar undersöka. Nämligen ett samhällsproblem som uppfattas som angeläget, etablerat av samförstånd och utbruten konflikt i en demokrati. Uppsatsens undersökningsobjekt är ett fall av detta. Utifrån dessa aspekter kan kontexten flyttas till andra fall utan nämnvärda validitetsproblem.⁶⁸ För att öka min förståelse av argumentationen i debatten och använda analysverktyget med större belägg, har den förgående riksdagsdebatten ”En ny organisation för polisen” från 26 maj 2014 undersökts.

Det teoretiska ramverket bygger på Chantal Mouff'es bok 'Om det politiska' från 2008.

För att kunna mästra analysverktyget har jag utgått från boken “Textens mening och makt” av Göran Bergström och Karina Boréus. Den har ett uttömmande kapitel om just argumentationsanalys som varit viktig för uppsatsen.

Statskontoret SOU 2017:10 “Ombildningen till en sammanhållen polismyndighet Delrapport 2 – om den nya organisationens genomslag”⁶⁹ varit relevant för den här uppsatsen för att öka förståelsen⁷⁰ om omorganisationen. Där framställs bl.a. hur kritik riktas mot styrningen och bristen på kommunikation inom de egna leden. I och med att kommunikationsavdelning inte har nått upp till förväntningarna med sitt uppdrag har det lett till felaktiga förväntningar för de anställda. Det har funnits förväntningar på omorganisationen som varit felaktiga bland “vanliga” poliser konstaterar rapporten. Den förväntade resursökningen i form av personalstyrka och ekonomi har uteblivit och gjort att resursbristen känns större på grund av dessa felaktigheter.⁷¹ Detta för att bilda mig en egen uppfattning av polisens situation och omorganisationen för att ha ökad förståelse om politikernas argumentation.

---

⁶⁸ Boréus, G & Bergström, B. *Textens mening och makt : metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskurs.* (2012) 3:e uppl., Lund: Studentlitteratur. s. 112

⁶⁹ Statskontoret delrapport 2017:10, s. 99

⁷⁰ Bjereld, U. Et al. *Varför vetenskap?* (2009) 3.uppl. Lund: Studentlitteratur. s. 14

⁷¹ Ibid. s. 102 - 104

3.3 Val av metod och fall

Den metod jag har valt är en kvalitativ metod, vilket menas att man tar ut väsentliga delar genom noggrann läsning av textens delar, helhet och kontext.⁷² Verktöget som används för analys och resultat av forskningsproblemet är argumentationsanalys. Specifikt kommer jag använda mig av en pro et contra-metod med en uppställning i s.k. gruppmodellen (som beskrivs i avsnitt 3.5) tillsammans med citat från debatten. Detta för att på ett smidigt sätt kunna urskilja den argumentation, sinnebild och polemik uppsatsens eftersöker. Analysverktöget ger möjligheterna till att på ett tydligt sätt kunna tolka argumentationen partierna bedriver, så jag kan få fram ett svar på frågeställningen. Det går det att ifrågasätta just denna metod är mer passande än exempelvis diskursanalys. Vid en diskursanalys hade, om möjligt, ett större spektrum av de åsikter som berör ämnet kunnat inkluderas. Samt hade en diskursanalys eventuellt passat bättre i form av att jämföra konkurrensen av de diskursiva ordningarna. Även idéanalys hade varit användbart då jag på ett sätt är ute efter att konkretisera deras retorik i konflikten. Men då denna undersökning specialiserar sig på just en riksdagsdebatt och argumentationen i den, var nuvarande metod den bästa för att dechiffrera partiernas konflikter.

Jag har tidigare argumenterat för att uppsatsens fall är ett typexempel på när ett politiskt beslut baserat på konsensus briserat till en konflikt. Till följd av detta tar uppsatsen en ansats som sammanfaller med det teoretiska perspektivet i många bottnar. Den liberala hegemonin som Mouffe beskrev representerar i uppsatsens fall den konsensus som rådde vid beslutet om omorganisationen. De olika alternativen var således borta och endast ett återstod. Men detta betyder inte att det liberala hegemoniska tankesättet är försvunnet, utan snarare så att konsekvenserna av ett beslut i konsensus kan också föranleda till en eftersträvan av det igen. En annan aspekt att ta i beaktning är att uppsatsens fall behandlar en myndighetsförändring och en specifik samhällssituation, till skillnad från Mouffes liberala hegemoni som behandlar snarare en politisk spelplan. I förstnämnda fallet är det större sannolikhet att man försöker utagera frågan och söka konsensus som en lösning, där behovet av att vara ett tydligt politiskt alternativ är inte lika stort som helhetsperspektivet.

Fast det är av min uppfattning att konsekvenserna av att välja polisens situation efter omorganisationen som fall är främst möjligheten till att kunna uttyda tydliga politiska

---

⁷² Esaiasson, P et al. *Metodprametik*, (2017) 5:e uppl., Stockholm: Norstedts Juridik. s. 211

identiteter. I och med att situationen kan uppfattas som kritisk, ökar det behovet för partierna att profilera sig. Polisens samhälleliga betydelse och dess uppgifter att upprätthålla statens våldsmonopol och även något slags samhällskontrakt går inte heller att förringa. Med tanke på den problematiska situationen som polisen befinner sig i dagsläget, är det därför ytterst benäget för politikerna att lösa detta problem. Onekligen och rimligt kommer en sådan debatt innehålla tekniska förslag och sifferexerciser, men i dessa förslag och i partiernas argumentation kommer även en politisk manifestation åskådliggöras i form av ett alternativt samhällsalternativ. Hur dessa riksdagspartier ser på polisens roll, implementering och värde blir därför en reflektion på deras politiska alternativ för medborgarna då polisen är av sådan samhällelig betydelse. Man ska heller inte förringa argumentationen gällande resursfrågor och tekniska lösningar, även det är en illustration av sitt slag. Det är i denna kontext valet av metod får ses. Användandet av argumentationsanalys och studerandet av enskilda argument genererar en djupare förståelse för vad för alternativ de vill framhäva eftersom deras argumentation är koncentrerad i denna uppsats till enbart riksdagsdebatten. Med valet av att mäta argumentation av riksdagens partier genom en argumentationsanalys går det att påtala att jag inte kan se skogen för alla träden. Men det är av min uppfattning att det innebär en möjlighet till att renodla de ideologiska/diskursiva ordningarna teorin utmålar. Genom att studera argumenten skilda, och vis-a-vis varandra är det snarare så att jag ser skogen för jag sett på träden. Att studera argumentationen enskilt skapar tillfället för att se skälen bakom dem för att kunna relatera till teorin. Argumentationsanalysen möjliggör således att se essensen av argumenten om vad de egentligen menar och ifall den präglas av agonism. Förtjänsten av metoden är följaktligen att kunskapen fördjupas och konkretiseras, men detta är på bekostnad av validiteten och reliabiliteten. I och med att argumenten studeras enskilt föranleder det till en synnerligen snäv intersubjektivitet. Samtidigt som dessa måste sedan placeras i en större kontext som kan medföra motstridigheter.

3.4 Argumentationsanalys

Argumentationsanalys har åtminstone tre stycken syften.⁷³ Den första delen är av beskrivande karaktär, en överblick av deras argument. Det andra är att undersöka ifall debattörerna lever upp till vissa normer. Detta föreskrivande, preskriptiva, syfte är för att undersöka deras saklighet och rationalitet. Sista beståndsdel för uppsatsens analysverktyg bygger på att finna

---

⁷³ Boréus, G & Bergström, B. *Textens mening och makt: metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskurs*. (2012) 3:e uppl., Lund: Studentlitteratur. s. 95

argumentens beviskraft. Med andra ord ifall argumentationen stärker eller undergräver en viss åsikt. Pro et contra-metodens, som jag använder, huvudsakliga syfte är precis som det låter, att lista de för- och emot argument som finns i analysenheten.

Den strukturering av de argument som jag tillhandahåller från riksdagsdebatten kommer urskilja de teser som utgör argumenten. Pro är (för) och contra är (mot) argumenten. Det vill säga, att en uppställning sker av argumenten som är för eller mot en tes. Jag har i den här uppsatsen fokuserat på att finna de för- och emot argumenten för tesen i de enskilda partierna. Den polemik som man kan skapa med hjälp av analysverktyget mellan de olika debattörerna, och som sker i en debatt, har varit sekundärt då mitt syfte främst varit att undersöka partierna var för sig. Detta i syftet att finna deras hantering av konflikten individuellt. Den här uppsatsen kommer ha ett deskriptivt syfte i detta sammanhang, alltså beskrivande i sin argumentationsanalys. Men jag är inte enbart ute efter de för och emot bestämda uppfattningarna, utan även själva idén bakom framförandet.⁷⁴

3.5 Struktureringen av pro- et contra modellen

Det finns många olika sätt att strukturera en argumentationsanalys. Den vanligaste modellen i svenska akademiska sammanhang är den jag använt mig av, pro- et contra. Förutom denna är en modell kallad Toulmin efter filosofen Stephen Toulmin.⁷⁵ Då jag har analyserat en hel debatt har som nämnda gruppmodellen för pro- et contra sättet varit användbart. Denna modells utgångspunkt är att man sorterar parternas argumentation i grupperingar. I mitt fall kommer jag extrahera debattörernas framförande i den partitillhörighet de har. Som följd av detta har deras anföranden kommit ur kronologisk ordning. Det kan tillsynes vara problematiskt att deras argumentation kommer ur kontext när deras frågor och svar inte längre är ordnat i rätt tidsföljd. I vissa fall kan det vara ett bekymmer, men eftersom syftet med uppsatsen är att undersöka de enskilda partiernas argumentation blir det hanterbart.

Jag kommer använda mig av teser som förkortas med (T) som hela analysen utgår ifrån. Analysen består av två olika teser, beroende på vad jag försöker besvara kommer teserna användas var för sig. Detta är ett vedertaget tillvägagångssätt när man använder sig av den

---

⁷⁴ Ibid. s. 94 - 96

⁷⁵ Ibid, s. 94

här metoden.⁷⁶ Den första tesen som har ställts är “Motståndaren är legitim”. Detta påstående använder jag mig av för att kunna synliggöra debattörens syn på motståndaren och arenan som legitim. För att sedan kunna tolka de olika för- och emot argument jag kan hitta. Ur denna tes kan jag då sedan tolka och dra premisser om vad de, i min mening, egentligen menar. Premisserna kommer förkortas nedanför argumentationen med tecknet φ .

Den andra tesen som tillämpas är “Vi söker konflikt”. Proceduren med denna tes är som föregående, fast med skillnaden att lyfta fram argumentation som konkretiserar konfrontation, identifikation och politiska skillnader. De två teserna ser jag som normativa, då de hävdar en värdering. Teserna blir därefter utgångspunkten för att finna de hållbara och normativa⁷⁷ argument som är för eller emot påstående och tolka detta.

Argumenten kommer jag strukturera efter de som är för(pro) och emot(contra), dessa förkortas med P1 respektive C1. Ju fler argument med annan innebörd struktureras logiskt med nästkommande siffra, exempelvis P1P2P3 eller C1C2C3 osv.⁷⁸

Detta betyder alltså att P1 är första pro-argumentet och första contra-argumentet är C1. Eftersom jag analyserar en hel debatt, är det emellertid möjligt att jag kommer att hitta argument som både är pro- och contra från samma anförare, i sådana fall dupliceras argumentet på både pro-och contratabellen. I vissa fall där jag känner mig nödgad att koppla ihop motargument, kan en partiförkortning stå inom parentes vid argumentet för att veta vem man syftar på. Avslutningsvis när jag analyserar argumenten gör jag en värdering av argumentets beviskraft och relevans⁷⁹. Är det ett faktuellt argument består värderingen om dess trovärdighet. Är det ett normativt argument prövar jag att relatera det till trovärdighet och relevans.⁸⁰ All redogörelse av tolkningarna av argumenten kommer inte redovisas, då det hade krävt en uppsats i större storlek.

3.6 Kritiska reflektioner av metoden

Det finns en problematik med validiteten och reliabiliteten med denna metod.

---

⁷⁶ Ibid, s. 98

⁷⁷ Boréus, G & Bergström, B. *Textens mening och makt: metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskurs*. (2012) 3:e uppl., Lund: Studentlitteratur. s. 112

⁷⁸ Ibid, s. 99

⁷⁹ Ibid, s. 126-127

⁸⁰ Ibid, s. 127-128

Validiteten, om man mäter det man påstår sig mäta⁸¹, är något som är problematiskt när man använder sig av argumentationsanalys. Det kan lätt hända att man känner att man använder visst våld på texten och att man för lättvindigt drar egna slutsatser.⁸²

Det är därför viktigt att ens operationalisering är precis. Det vill säga att det finns en god överensstämmelse mellan den teoretiska definitionen och operationella indikatorn.⁸³ Detsamma gäller även reliabiliteten, frånvaron av slumpmässiga eller osystematiska fel. I sådana här tolkningsverktyg finns det en stor risk för olikheter, ifall en annan skulle bepröva samma sak eller liknande kontext. I båda dessa fall gällande validitet och reliabilitet, men även transparens av genomförandet är det av betydelse att operationalisera, dessa går att finna i nästkommande kapitel.

Trots sin påstådda användbarhet av strukturering, som hänger ihop med reliabiliteten, finner jag det i vissa tillfällen blir oordnat. Alla förkortningar och kopplingar mellan argument får nästan motsatt effekt. Som tidigare nämnt ger den utrymme för problem med intersubjektiviteten⁸⁴. Även om jag tolkar ett visst argument på ett vis, finns det möjlighet att någon som försöker testa mitt tillvägagångssätt kommer till helt andra resultat. Därför är det viktigt att motivera⁸⁵ ens tolkning, vilket kan finnas svårigheter med att konkretisera i analysen.

3.7 Operationaliseringar

För att kunna mäta det som bör mätas har flera operationaliseringar gjorts. Då jag ämnar inneha hög validitet och reliabilitet är det viktigt att dessa operationaliseringar är så tydliga som möjligt. De två huvudsakliga termer som operationaliseras är ”vi” och ”de”, mätningen sker utifrån hur argumenten av dessa konstrueras i debatten. Uppsatsen ämnar vara så transparent som möjligt, därav har exempel och citat på hur jag tolkar operationaliseringen nedan.

- Erkänna *debatten* som den legitima *arenan*.

Kan vara en belysning av en institution, myndighet eller politikers roll.

Jag vill börja med att tacka herr talmannen för att han har accepterat denna debatt. - Annie Lööf

---

⁸¹ Esaiasson, P et al. *Metodpraktikan*, (2017) 5:e uppl., Stockholm: Norstedts Juridik. s. 57

⁸² Boréus, G & Bergström, B. *Textens mening och makt: metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskurs*. (2012) 3:e uppl., Lund: Studentlitteratur. s. 132

⁸³ Esaiasson, P et al. *Metodpraktikan*, (2017) 5:e uppl., Stockholm: Norstedts Juridik. s. 49, 58

⁸⁴ Ibid, s. 25

⁸⁵ Boréus, G & Bergström, B. *Textens mening och makt: metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskurs*. (2012) 3:e uppl., Lund: Studentlitteratur. s. 132

- *Legitimer*a opponentens rätt att verka som en *motståndare* och inte fiende.

Hänger tätt i samman med ovanstående operationalisering då de förutsätter varandra.

Jag vill också tacka övriga partier för att de deltar och vill debattera denna viktiga fråga. - Annie Lööf

- *Konfrontera* sina motståndare.

Ifrågasätta motståndarens agerande.

Centerpartiets Annie Lööf går upp och säger "vi har länge krävt betydande resursförstärkningar". Hur länge då? Fem minuter, eller? I förra budgeten var det definitivt inte." - Kent Ekeröth (SD)

- Skapa en *identifikation* och påvisa *politiska skillnader*, d.v.s. ett vi och dem. Tydliggöra antagonismen och konflikten.

Argumentera för vad de själva ska åstadkomma och påtala skillnader från andra partier.

Alliansen använder polisens situation i dag för att måla upp en domedagsbild av ett Sverige där ingenting längre fungerar. Det här stämmer inte. - Linda Sencker (V)

4. Analys och resultat

4.1 Resultat – Präglas riksdagspartiernas argumentation av agonism?

Centerpartiet legitimerar både arenan och sin motståndare. Det är ett vi/de-förhållande som anses vara berättigat av det antagonistiska förhållandet som finns inom rimliga gränser. Sökandet av konflikter främst i form av upphöjning av sig själv men även ifrågasättande ifall regeringen är intresserade av medborgarna. Argumentationen präglas av agonism.

Socialdemokraterna accepterar och legitimerar debatten och motståndarna. Men eftersöker mycket kompromisser istället för att gå i klinch. Dock i vissa fall kan man utläsa ett antagonistiskt förhållningssätt när han raljerar över oppositionens argumentation. Söker mer ömsesidig efterjämkning än konflikt. Präglas till viss del av agonism.

Moderaterna söker konflikt med regeringen men inte i lika stor utsträckning som dem gör med Polismyndigheten. Här utmålas en bild av vad deras politik står för, då de genom att överlägga ansvar på polisen tydliggör deras bild om självständiga myndigheter. Detta är annorlunda mot de andra och möjliggör en distinktion av politiska åsikter. Även om det antagonistiska förhållandet mellan moderaterna och de andra finns, är det inte lika tydligt som andra partier. Konflikten de söker visar ändå på att de anser arenan och motståndarna som legitima. Även om deras ”huvudmotståndare” är av annan form, tydliggör de antagonismen via politiseringen av polisen.

Miljöpartiet legitimerar sina motståndare samtidigt som de visar en agonistisk-pluralism i form av att vara mer ”utanför” den budgetkonflikt som är närvarande. De illustrerar en tydlig politisk skillnad genom att referera till helheten av samhället som en anledning till dagens situation. Skapar en tydlig identifiering men med vissa inslag av att påvisa politik som moral.

Vänsterpartiet söker ständigt konflikt och tar en tydlig och lite mer frankt antagonistiskt förhållningssätt. Hon legitimerar sina motståndare som konkurrenter och inte fiender. Men i vissa ordval har hon en ton som påminner om att de andras ”taktik” är så olämplig att de nästan är illegitima. Spår av tvetydighet men präglas av agonism.

Liberalerna präglas av starkt av agonism. Legitimerar arenan, förringar inte antagonismen men ser inte, i deras fall, regeringen som fiender. Brukar i det stora hela argument som grundas i sakpolitiska skillnader mellan dem själva och i deras synsätt ansvarige, regeringen.

Kristdemokraterna lik liberalerna i sin argumentation men är inte lika antagonistisk i sin kritik mot regeringen. Snarare betonar han de resultat som kommer ske om inget görs. Respekterar forumet och de andra som han argumenterar i. Präglas till viss del av agonism.

Sverigedemokraterna anser sig själva som den självklara antagonisten mot de andra. Legitimerar den demokratiska arenan men argumentationen mot de andra innehåller ett fiende-förhållande i vi/de-relationen. Utanför en hegemoni som de andra verkar i.

Argumentationen präglas till stor del inte av agonism, då det kan tolkas att han vill “förgöra” motståndarna än acceptera dem. Ambivalens gällande teorin präglar SD.

4.2 Analys

4.2.1 Centerpartiets argumentation (representerade av Annie Lööf)

Det var Annie Lööf, Centerpartiet, som begärde debatten och fick inleda angående polisens situation. Därför är det lämpligast att börja med hennes resonemang för att förstå resten, då det är hon som sätter tonen på debatten. I hennes första framförande kan man direkt se hur hon legitimerar den arenan hon yttrar sig i och hennes motståndare.

T. Motståndaren är legitim

p1. Jag vill börja med att tacka herr talmannen för att han har accepterat denna debatt. Jag vill också tacka övriga partier för att de deltar och vill debattera denna viktiga fråga.

p1p2. Syftet med denna debatt är att få svar på hur vi kan förbättra situationen för polisen och hur regeringen tänker ta ansvar för tryggheten. Riksdagen, poliserna och allmänheten förtjänar att få veta detta.

p2. ...men att regeringen måste visa ett större ledarskap. Det är uppseendeväckande att regeringen inte tar de alarmerande uppgifter som kommer från polisen i omorganisationens spår på större allvar.

p2p2. Jag tolkar dagens debatt som att engagemanget för polisen är stort. Men hos regeringen finns det en avsevärd skillnad mellan ord och handling.

p2p3. Jag är säker på att debatten kommer att fortsätta, och jag förutsätter att regeringen tar sitt ansvar.

φ Debatten och motståndaren är legitima i det demokratiska forumet

Med hjälp av operationaliseringen som har gjorts kan man uttyda legitimering av både arenan och motståndaren. Detta exemplifieras kanske bäst med det citat i p1.

Jag vill börja med att tacka herr talmannen för att han har accepterat denna debatt. Jag vill också tacka övriga partier för att de deltar och vill debattera denna viktiga fråga. – Annie Lööf

Där erkänns arenan, alltså debatten, för att sedan kollektivt erkänna de andra som legitima motståndare i form av deltagelse i samma forum och således som motståndare och inte fiender. I mån av att legitimet ur ett agonistiskt perspektiv får denna argumentation ses som ett typexempel.

Centerpartiet försöker skapa en tydlig profil om vad dem vill. Med flertal argument om det egna partiets förslag för att lösa situationen, samtidigt som ett ifrågasättande av motståndarens hanterande skapar de både en identifikation och påtalar politiska skiljelinjer.

T. Vi söker konflikt

p1 Det är viktiga steg på vägen mot ett tryggare Sverige, och det är självklara prioriteringar för Centerpartiet. Det borde vara självklara prioriteringar också för Sveriges regering. Vad gör då regeringen för att skapa en effektivare organisation och en trygghet i hela landet?

Φ Visar ansvarstagande för situationen, på vilket sätt och hur de ska göra det. Konfronterar (S).

p1p2 Centerpartiet vill se ett nytt ledarskap för Sverige, ett tydligt ledarskap för polisen och en bred och ansvarsfull politik för trygghet i hela landet.

φ Profilerar sin politik och ifrågasätter regeringens ansvarstagande.

p1p3 Centerpartiet föreslår är helt nödvändiga och att krisen inom polisen kräver handlingskraft här och nu - inte sedan, utan här och nu.

p1p4 Det är också därför Centerpartiet har anslagit mer än en halv miljard till polisen redan under nästa år, vilket ska jämföras med regeringens 100 miljoner.

φ Profilerar sitt egna parti som ett alternativ och ett vi..

p2 Mitt besked är att det är dags att se att det är allvar...

p2p1 Och det handlar om vilket ledarskap som vi har såväl för polisorganisationen som för rättssamhället i stort.

Jag är övertygad om att det är ett nytt ledarskap som behövs.

φ Utmålar konflikt i motståndarens svaghet

p3 Den ökade tudelningen kan brytas med tydliga reformer.

Sverige ska inte fortsätta att delas. Tryggheten får inte bli en lyx för några få eller en avlägsen utopi.

φ Vårans version av samhället.

p4 Debatten är angelägen eftersom människors trygghet hotas när polisen inte får rätt förutsättningar att klara sina uppgifter. Den är angelägen eftersom polisens uppdrag är grundläggande för ett fungerande rättssamhälle.

c1 Hur ska vi kunna förbättra situationen för svensk polis?

c2 Vi är tydliga med att den omorganisation som polisen nu gör är följderna av en bred politisk enighet som

ska genomföras på ett ansvarsfullt sätt, men att regeringen måste vi ett större ledarskap

φ Medger sitt eget ansvar.

Genom denna identifikation skapar hon ett antagonistiskt förhållningssätt, de och vi. Samtidigt argumenteras några, men ett fåtal, som kan härledas till en deskriptiv bild av ett samhällsalternativ. Konflikten söker hon främst i motståndarens avsaknad av handlingskraft. Hon möjliggör att påvisa de politiska skiljelinjerna, Centerpartiet är ett parti som bryr sig och tar folks oro på allvar och vill göra skillnad här och nu jämfört med regeringen som vill senarelägga handlingsåtgärder. Detta är själva essensen i sökandet av konflikt, att hon både förstärker sin egen roll och kritiserar den andres. Skapar ett vi men samtidigt de.

4.2.2 Socialdemokraternas argumentation (representerade av Anders Ygeman)

Argumentation tillkopplat till att legitimera det demokratiska forumen är slående.

T: Motståndaren är legitim

p1 Herr talman! Jag vill börja med att tacka Centerpartiet och oppositionen för initiativet till denna debatt.

p1p2 Avslutningsvis vill jag tacka Centerpartiet och resten av oppositionen för initiativet till den här debatten.

p1p3 Jag tror att den dåvarande regeringen, riksdagen, Genomförandekommittén, polisledningen och polisfacket arbetade med de allra bästa intentioner.

Φ Legitimerar forumet och den demokratiska ordningen.

p2p1 Många av de brister vi ser i dag är i själva verket bakgrunden till att en enig riksdag gjorde en organisationsförändring.

p2p2 Jag vill börja med att tacka oppositionen för en mestadels konstruktiv ton i den här debatten.

p2p3 Jag lovar att jag inte kommer att bedöma ett förslag utifrån vem som kommer med det utan utifrån om det är bra eller dåligt.

Φ Alla är motståndare i en politisk konflikt.

Det allra sista pro-argumentet är talande för synen på det politiska och demokratin

Jag lovar att jag inte kommer att bedöma ett förslag utifrån vem som kommer med det utan utifrån om det är bra eller dåligt. - Anders Ygeman

I kontexten till där Chantal Mouffe menar att det politiska utspelar sig i moralens register⁸⁶ och då möjliggör att motståndaren ses som en fiende, är Ygemans exkluderande av partitillhörighet och inkluderande av förslag blir hans argumentation av agonistisk karaktär.

Det är idel faktum i avsaknad av contra-argument gentemot tesen. Konftrationsmässigt är inte argumentation av den sorten att den inte är särskilt innehavande av affektion.⁸⁷ Den bygger främst på ett raljerande att de skulle vara själva ansvariga för situationen.

---

⁸⁶ Mouffe, Chantal. (2008). *Om det politiska* 1. uppl. Finland: Tankekraft förlag s. 13

⁸⁷ Mouffe, Chantal. (2008). *Om det politiska* 1. uppl. Finland: Tankekraft förlag s. 28

T: Vi söker konflikt

p1 Jag vill börja med att konstatera att ingen i oppositionen har ägnat sig åt att diskutera de omvärldsförändringar som har skett de senaste två åren.

p1p2 ...men det hade naturligtvis varit klädsamt om oppositionen inte hade låtsats som att alla problem uppkom vid regeringsskiftet.

Φ *Lägger över ansvar på oppositionen med konflikt.*

p2 Men några av er har sagt flera gånger att det behövs åtgärder "här och nu". Tja, vi sköt ju till 250 miljoner redan i vårbudgeten, i våras. I den meningen är nog "här och nu" lite sent, men välkomna in i debatten!

p2p1 När det gäller diskussionen om resurstillskott gör de borgerliga företrädarna det lite lätt för sig. De glömmer att vi...

Φ Skapar en identifikation vilka vi är och dess betydelse.

c1 ...ändå är i princip överens om vilka tillskott svensk polis ska få de kommande åren. Jag välkomnar det.

c1c2 Jag kan bara notera att vi i huvudsak är överens om analysen och om de åtgärder som behöver vidtas. Jag tror att det är ett viktigt besked till poliserna där ute att det finns en bred politisk vilja att skjuta till nya resurser och att det finns en bred politisk vilja att göra polisens arbetsvillkor och arbetsmiljö bättre. Det tror jag är välkommet.

c1c3 Men jag är också övertygad om att vi gemensamt kommer att bevaka att det som var den gemensamma ansatsen i omorganisationen.

c1c4 Vi är överens om den långsiktiga utvecklingen för svensk polis och om medelsfördelningen som behövs för att anställa fler poliser.

Φ Söker konsensus om lösningen och ansvarsfrågan

Samma ton fortsätter i hans argumentation kopplat till identifikation.

Men några av er har sagt flera gånger att det behövs åtgärder 'här och nu'. Tja, vi sköt ju till 250 miljoner redan i vårbudgeten, i våras. I den meningen är nog 'här och nu' lite sent, men välkomna in i debatten! – Anders Ygeman

Socialdemokraterna använder främst orsaksargument, d.v.s. anledningar för att situationen är som sådan. De andra anser oförmåga och avsaknad av handelskraft, vilket besvaras med att bygga en identifikation vad "vi" har gjort. Trots detta är den politiska skiljelinjen om vad de andra gör frånvarande. Detta till trots är den socialdemokratiska samförståndspolitiken närvarande flertalet gånger under debatten. I form av argumentation för en gemensam ansvarsbörda tillsammans med letande av gemensamma lösningar är eftersökandet av konsensus närvarande.

4.2.3 Moderaternas argumentation (representerade av Beatrice Ask)

T: Motståndaren är legitim.

p1 När jag diskuterade den här frågan med inrikesministern i förra veckan var beskedet att det kommer att bli ännu sämre.

p1p2 Men, inrikesminister Anders Ygeman, du måste svara på hur polisen ska bli mer effektiv och hur fler brott ska klaras upp.

Φ *Legitimerar inrikesministerns titel och roll som en motståndare.*

p2 Denna debatt ska handla om polisens situation, och jag tycker att det är viktigt att den gör det. Det handlar ju inte om partiernas egna önskelistor i största allmänhet, vilket en del tycks ha uppfattat.

Φ Erkänner forumet

Moderaternas representant erkänner sin roll som opponent och accepterar inrikesministerns roll som statsman, tillika debatten. Det är regeringen som styr menar Beatrice Ask, vilket ses som en legitimering av den demokratiska ordningen.

Moderaterna framhåller ett antagonistiskt förhållande och utmålar främst socialdemokraterna som sin motståndare. Värt att påpeka gentemot andra debattörer utmålar hon Polismyndigheten som bristande och riktar stark kritik mot den.

Det är inte politikernas fel när man tappat bort och sedan lägger ned en utredning om pistolhot mot ett äldre par på en kyrkogård i Malmö...- Beatrice Ask

T: Vi söker konflikt

p1 Moderaterna och övriga allianspartier kommer att göra skillnad, för vi kommer att lägga resurser på flerpolisering och fler civilanställda.

p1p2 Vi har en konkret plan för vad som behöver göras. Regeringen svarar med att man tänker efter, och man siffertrixar och menar att det här nog är polisorganisationens ansvar.

p1p4 Som sagt: Alliansen återkommer, och vi moderater kommer att lägga fram ett bra budgetförslag.

Φ En identifiering om vilka vi är och utpekande vilka antagonisten de är.

p1 Vad tänker regeringen göra åt det? Regeringen och inrikesminister Anders Ygeman måste ta de här problemen på allvar. Det räcker inte med att lyssna eller att följa utvecklingen. Det krävs tydliga besked, och det krävs initiativ

p1p2 Jag tror att Anders Ygeman litar alldeles för mycket på rikspolischefen - att han ska mäta med att klara detta själv. Jag är för självständiga myndigheter; jag tror att det är bra. Men ibland måste de ha draghjälp och coachning från oss politiker.

p1p3 När det gäller resurser är regeringens budgetförslag en besvikelse.

p1p4 Men, inrikesminister Anders Ygeman, du måste svara på hur polisen ska bli mer effektiv och hur fler brott ska klaras upp.

p1p5 Vad tänker ministern göra själv? Vilka initiativ kommer regeringen att ta för att det ska bli förändringar?

Φ Konfrontation om regeringens politik

p2 Jag förstår att inrikesministern inte har så mycket draghjälp av kompisarna i regeringen

Φ Angripa miljöpartiet

c1 Sedan konstaterar jag att nästan alla bra förslag som Ygeman tar upp är sådant som Alliansen har tagit fram och drivit, så vi är ju uppenbarligen överens om mycket.

Moderaternas argumentation är konfrontatorisk. De beskyller regeringen och socialdemokraterna att inte göra tillräckligt medan de själva är ett bättre alternativ. De identifierar sig tydligt mot antagonisten regeringen genom att påtala deras brister men även urskilja politiska skillnader. I exemplet nedan tydliggör (exkluderat är faktiska åtgärder) hon Moderaterna som ett alternativ och konfronterar antagonisten. Endast en gång fanns det ett argument som kunde tyda på konsensussökande och detta innehöll ironisk ton.

Vi har en konkret plan för vad som behöver göras. Regeringen svarar med att man tänker efter, och man siffertrixar och menar att det här nog är polisorganisationens ansvar. -
Beatrice Ask

Faktuella- och värderande argument används likvärdigt. Som helhet kan man tydligt koppla argumentationen legitimering, identifikation och konflikt till det teoretiska perspektivet.

4.2.4 Miljöpartiets argumentation (representerade av Annika Hirvonen Falk)

T: Vi legitimerar motståndaren.

p1 Under inledningen av denna debatt har vi fått höra om en rad olika utmaningar som svensk polis har ställts inför de senaste åren.

p1p2 Omorganisationen var planerad att pågå till slutet av 2016, alltså under två års tid.

c1 Att Sverigedemokraterna inte tycker att mångfald och jämställdhet är viktigt är ingen nyhet. Det är heller ingen nyhet att Moderaterna inte tycker att en stark välfärd är viktig.

Det framgår argumentation som går att belägga med att Miljöpartiet inte ser SD som en motståndare utan snarare fiende. I citatet nedan går det att tolka att Miljöpartiet inte anser att Sverigedemokraterna är ett demokratiskt parti och står för de grundläggande rättigheterna som ingår i den titeln. Det går att argumentera för att sådant förhållningssätt sätter moraliska värden före politiska.

Att Sverigedemokraterna inte tycker att mångfald och jämställdhet är viktigt är ingen nyhet.
- Annika Hirvonen Falk

Nästa citat framhåller även moraliska värden istället för politiska. Indirekt kan det tolkas som att Sverigedemokraterna inte prioriterar demokratiska grupper och således är ond jämförelsevis med det egna goda. Dock sker detta parallellt med att det sker i den demokratiska institutionen som båda verkar i och lyfter frågan.

Den organiserade brottsligheten är ett hot mot samhället. Men, Kent Ekeröth, det är också hatbrotten och hoten mot utsatta grupper, politiska företrädare, journalister och andra som arbetar för demokratin. - Annika Hirvonen Falk

I Miljöpartiets argumentation skildras en tydlig identifiering av vad de står för. De politiska skiljelinjerna som dras är annorlunda gentemot de andras och på så sätt skapar en konflikt mot andra.

T: Vi söker konflikt.

p1 Brottsligheten påverkas av vilket samhälle vi väljer att bygga upp. Åtta år av nedskärningar i välfärden får konsekvenser. Nu vänder arbetslöshetssiffrorna. Ungdomsarbetslösheten är lägre än någonsin, och brottsligheten sjunker. Det finns stora utmaningar kvar, och det är anledningen till de stora välfärdssatsningarna som regeringen gör. Det här är en del av den verklighet som vi skapar bland annat för Sveriges poliser.

p1p2 Ja, det behövs resursförstärkningar i polisen, men eftersom regeringen väljer välfärdssatsningar framför skattesänkningar har vi råd med både och.

p1p3 Vi behöver ett samhälle som står upp för alla människors möjlighet. Vi behöver också en polis som alla människor känner tillit till - en polis som speglar samhället.

Φ Profilering av vad vi är och vad för politiskt parti.

p2 Men, Kent Ekeröth, det är också hatbrotten och hoten mot utsatta grupper, politiska företrädare, journalister och andra som arbetar för demokratin.

p2p1 Att Sverigedemokraterna inte tycker att mångfald och jämställdhet är viktigt är ingen nyhet. Det är heller ingen nyhet att Moderaterna inte tycker att en stark välfärd är viktig.

Φ Söker konflikt med SD och M.

c1 Vi måste bryta tudelningen, sa Annie Lööf från Centerpartiet. Det är en självklar prioritering. Vi behöver ett gott samhälle som håller samman, sa en av hennes allianskollegor. Jag delar den ambitionen. c1c2 Jag vill inte gå tillbaka till eller delta i den diskussion som fördes i riksdagens kammare då vi satte siffror på hur många som skulle finnas i de olika yrkeskategorierna inom polisen.

Φ Söker konsensus.

Man kan koppla ett agonistiskt konfliktsökande i att deras konflikt ligger i något de andra inte inkluderar, nämligen helheten. Denna pluralism de påvisar är inte vidare synlig i resten av debattörerna. Men man kan tolka bl.a. c1c2 som en argumentation som snarare vill åt konsensus

än konflikt. Då detta är en tydlig markering mot ett sakpolitiskt förslag och påminner om värderande argumentation i form av moral.

4.2.5 Vänsterpartiets argumentation (representerade av Linda Snecker)

Argumentation som kommer från Vänsterpartiet är synnerligen konfliktsökande. I detta fall är konflikten och legitimeringen så pass sammanhängande att endast en pro- et contra-modell illustreras.

Roger Haddad från Liberalerna har två gånger stått och ropat mitt namn från talarstolen. Han har i det närmaste efterfrågat ett ministerstyre av polisen. Jag tycker att det är lite spännande. Han vill ha så mycket inflytande hos en minister att det närmar sig ministerstyre. Det är något som en opposition till regeringen brukar beskylla regeringen för och inte efterfråga. Det är också något som regleras i regeringsformen i kap. 11 och 12. - Linda Snecker

Detta konfliktsökande är intressant på grund av två saker. Det ena är att hon legitimerar sin motståndares rätt att få vara där, men samtidigt beskyller hon honom för att försöka bryta mot grundlagen. Hur man ska tolka detta är besvärligt kopplat till agonismen. Å ena sidan ger hon honom sin demokratiska rätt i arenan, å andra sidan kan man tolka det som att han är en fiende som försöker kringgå de gemensamma spelreglerna. Denna tvetydighet fortsätter nedan.

T: Vi söker konflikt.

p1 Alliansen använder polisens situation i dag för att måla upp en domedagsbild av ett Sverige där ingenting längre fungerar. Det här stämmer inte.

p1p2 Och vi står här i dag i ett sammelsurium i en omorganisation, där förvaltningspolitik samsas med riksdagens beslut. Olika ministrars handlingskraft ska bevisas i den offentliga debatten. Det är byråkrati. Det är olika slags organisationsteorier om hur man förvaltar och omorganiserar på bästa sätt. Och så finns det en vilja av att faktiskt skapa en viktig och reell förändring.

p2 fredags flaggade Polisförbundet för att 80 polischefer håller på att gå in i väggen. Vad väljer då regeringen att göra? Jo, se till att polisen ska jaga papperslösa.

Φ Regeringen fokuserar fel.

p1p3 Till skillnad från Alliansen och särskilt Moderaterna använder inte vi polisen som politisk gisslan för att markera mot regeringen.

Φ Legitimering av motståndare.

T: Vi söker konflikt.

p1p4 Centerpartiet - det här partiet som avskyr arbetsrätten, de kollektiva lösningarna och arbetstagarnas organisering - fullkomligt älskar Polisförbundet.

p1p5 Detta visar på Liberalernas oförmåga att faktiskt lita på polisen, att inte lita på den kompetens och förmåga som poliserna yrkesmässigt besitter.

p1p5 Roger Haddad från Liberalerna har två gånger stått och ropat mitt namn från talarstolen. Han har i det närmaste efterfrågat ett ministerstyre av polisen. Jag tycker att det är lite spännande. Han vill ha så mycket inflytande hos en minister att det närmar sig ministerstyre. Det är något som en opposition till regeringen brukar beskylla regeringen för och inte efterfråga. Det är också något som regleras i regeringsformen i kap.11 och 12.

p3 Vi i Vänsterpartiet vill ha en polis att lita på... god lokalkännedom... skiljer hatbrott från en misshandel... trygg i sin myndighetsutövning... trygg i sin myndighetsutövning... riktigt grymma på att förmedla kontakter till brottsofferjouren... arbetar långsiktigt och brottsförebyggande... poliser som är stolta.

Argumentationen från vänstern har en del indikationer på att debatten är illegitim kopplat till agonismen. Hon kritiserar nämligen debatten för att vara ett tillfälle för de andra politikerna att visa upp sina budgetar och att det de sysslar med är byråkrati och inte ett demokratiskt forum. Denna politisering kan man koppla till en antagonism i att det Vänsterpartiet pratar om är reell förändring medan de andra inte förstår problemen - vi och de.

I andra tillfällen är hon konfliktsökande mot Alliansen, men även mot regeringen. Hennes argumentation är politisk i den form att den exemplifierar ett politiskt alternativ samtidigt som den kritiserar de andra.

Centerpartiet - det här partiet som avskyr arbetsrätten, de kollektiva lösningarna och arbetstagarnas organisering - fullkomligt älskar Polisförbundet. - Linda Snecker

I citatet ovan framgår det att ”vi”(V) värdesätter det ”de” andra avskyr och samtidigt anklagar de för, vad som tolkas, hyckleri. I denna argumentation påvisas därför en legitimering av Centerpartiet som en motståndare i riksdagen, uttalar en identifikation av sin politik och en skiljelinje mellan de andra, tillsammans med en affektiv konfrontation som handlar om politik och inte moral.

Hon utmålar även en tydlig bild om vad Vänsterpartiet har för samhällssyn och är för alternativt politiskt genom att förklara sin bild av polisen.

Vi i Vänsterpartiet vill ha en polis att lita på... god lokalkännedom... skiljer hatbrott från en misshandel... trygg i sin myndighetsutövning... trygg i sin myndighetsutövning... riktigt grymma på att förmedla kontakter till brottsofferjouren... arbetar långsiktigt och brottsförebyggande... poliser som är stolta... – Linda Snecker

4.2.6 Liberalernas argumentation (representerade av Roger Haddad)

T: Vi legitimerar motståndaren.

p1 Ja, vi var eniga när riksdagen fattade beslut om att omorganisera polisen från den 1 januari 2015. Inrikesministern säger också att vi har ett gemensamt ansvar för att genomföra förändringar. Jag tänker inte ta ansvar för hur regeringen och regeringens rikspolischef har hanterat verkställigheten av riksdagens beslut.

p1p2 Herr talman! Det står ingenstans i riksdagens beslut att vi inte ska ha områdespoliser i utsatta områden.

p1p3 Det står ingenstans, herr inrikesminister, i riksdagens beslut att det ska bli färre poliser i yttre tjänst.

p1p4 Herr talman! Jag vill också tacka Centerpartiet, som tog initiativ till den här viktiga debatten. Men det är med stor besvikelse jag om en stund lämnar kammaren utan nya och konkreta besked.

Men apropå att Linda Snecker anmärkte på frågan om ministerstyre har Liberalernas förslag att kalla inrikesministern och rikspolischefen till justitieutskottet i oktober för att diskutera frågorna fått bifall i utskottet.

Det framgår att Liberalerna legitimerar opponenter som motståndare och även den demokratiska ordningen. I sin argumentation lyfter man fram vikten av ansvar i att vara inrikesminister, vilket tolkas som ett erkännande av den motståndaren och ordningen. Detsamma gäller följande citat, som belyser demokratins kanaler och ett antagonistiskt förhållande – således ett agonistiskt scenario.

Herr talman! Jag vill också tacka Centerpartiet, som tog initiativ till den här viktiga debatten. Men det är med stor besvikelse jag om en stund lämnar kammaren utan nya och konkreta besked. Men apropå att Linda Snecker anmärkte på frågan om ministerstyre har Liberalernas förslag att kalla inrikesministern och rikspolischefen till justitieutskottet i oktober för att diskutera frågorna fått bifall i utskottet. – Roger Haddad.

T: Vi söker konflikt.

p1 Läget för svensk polis är allvarligt. Vikande resultat, ett ansträngt operativt läge och en ansträngd arbetsmiljö motiverar ett antal åtgärder. Detta kunde ha varit en inledning jag skrivit själv till dagens anförande. Det kunde också ha varit det som Vänsterpartiet kallar domedagsprofetior.

p2 Detta har av socialdemokratiska ministrar kallats populistiskt både i den här debatten och senast i frågestunden i torsdags. Är det populistiskt att följa rikspolischefens prognoser och underlag för politiska beslut?

p1p3 Nej, Linda Snecker, vi ägnar oss inte åt domedagsprofetior. vi försöker bearbeta och bemöta på ett seriöst och konstruktivt sätt. Jag förstår inte logiken i debatten hos de rödgröna representanterna, herr talman. Har migration, terrorhot och allt annat i omvärlden påverkat polisen eller inte? Några hävdar att det har gjort det. Andra hävdar att det inte har gjort det. Men om det nu har gjort det, som jag naturligtvis tror men inte fullt ut, undrar jag: Varför anslår regeringen bara 75 miljoner nästa år till Polismyndigheten?

p1p4 Ja, Linda Snecker i Vänsterpartiet, det är en budgetdebatt. I ditt tidigare inlägg och på Twitter angrep du mig: Vi ska inte ägna oss åt ministerstyre. Ja, vad har vi då för funktion i kammaren? Ja, vi beslutar om polisens budget. Det är självklart att vi måste kunna tycka till om förutsättningar och villkor just när det gäller budgeten.

Det är vårt sätt, vårt främsta sätt, att påverka polisens villkor. Och vi menar att vi gör det genom ekonomiska beslut.

c1 Både Miljöpartiet och Vänsterpartiet har räknat upp oerhört många bra initiativ, men de kostar pengar

Ett citat värt att belysa är:

Nej, Linda Snecker, vi ägnar oss inte åt domedagsprofetior. vi försöker bearbeta och bemöta på ett seriöst och konstruktivt sätt. Jag förstår inte logiken i debatten hos de rödgröna representanterna, herr talman. Har migration, terrorhot och allt annat i omvärlden påverkat polisen eller inte? Några hävdar att det har gjort det. Andra hävdar att det inte har gjort det. Men om det nu har gjort det, som jag naturligtvis tror men inte fullt ut, undrar jag: Varför anslår regeringen bara 75 miljoner nästa år till Polismyndigheten? – Roger Haddad.

Där framkommer en politisk konflikt i budgetfrågan och söker konfrontation vad hans antagonist föreslår. Genom detta har han även skapat en politisk skiljelinje mellan vi och de. Antagonismen är ständigt närvarande och främst mot regeringen och Vänsterpartiets representat. Som oftast bidrar han till faktuell och politisk kritik mot regeringen i polisiära frågor. Tillsammans med en retorik som bygger på orsaker, politiserar Haddad hur regeringen genomfört omorganisationen utan vara i samklang med det beslut riksdagen tog om det.

4.2.7 Kristdemokraternas argumentation (representerade av Andreas Carlsson)

T: Vi legitimerar motståndaren.

p1 Detta är en mycket allvarlig utveckling som vi i Sveriges riksdag måste ta på absolut största allvar. p1p2 Lyssnar man på debatten här i kammaren verkar det som att vi alla är överens om polisens stora betydelse för att upprätthålla just ordning och trygghet. p1p3 Det behövs ett krispaket som ett led i att stärka tilliten till våra samhällsinstitutioner, eftersom förtroendet för samhällets institutioner tar lång tid att bygga upp men kan gå fort att rasera. Då räcker det inte, herr talman, med plåster på stora sår. p1p4 Tack för den här debatten! Tack till er som deltog och tack, Centerpartiet, som tog initiativ till den!

Det framgår hur betydelsefullt ämnet som debatteras är och riksdagens roll för situationen, d.v.s. en legitimering av det gemensamma rummet. Därför kan utgå ifrån att genom formuleringen, som nämns i p1, legitimerar han både de demokratiska institutionerna och ordningen. Men även de andra politiska partierna, d.v.s. hans motståndare. Hans orsaksargumentation uttyder att ansvaret och situationen har sitt ursprung från riksdagen. Carlsson betoning av vikten av förtroendet för samhällets institutioner är även det ett tecken

på den legitimering av de politiska kanalerna som kan tämja antagonism och således leda till agonism. Skapar ett ”vi” som tar saken på ”allvar”.

T: Vi söker konflikt.

p1 Vi har i debatten hört om att Alliansen, Kristdemokraterna och andra partier håller polisen som gisslan. Vi har tidigare hört att inrikesministern närmast har raljerat över förslag om fler poliser. Jag vet inte om företrädare för S och V försöker få det att framstå som en partitaktisk fråga.

p1p2 Om vi är så eniga: Varför är inte detta verklighet? Om vi är eniga: Varför möter inte regeringen de utmaningar och den oro som finns? Regeringen presenterade satsningar i sin budget. Men de betydande delarna, de stora satsningarna, ligger långt fram i tiden, först efter valet. Trots den ansträngda situationen här och nu har regeringen inte insett hur allvarlig läget är för svensk polis.

p1p3 Polisarbetet måste organiseras så att tillgången på poliser är störst på de platser och vid de tider då brottsligheten är som mest omfattande. Polisledningen har fått kraftfull kritik, herr talman, och den måste tas på allvar. Regeringen måste ta ett större ansvar genom att ta sig an grundproblemen.

p1p4 Jag hörde inrikesministern säga att det pågår kreativ bokföring eller om det var räkning i debatten. Då funderar jag lite grann på hur regeringen själv räknar.

Φ Regeringen måste ta sitt ansvar

p2 Vi blir inte mer överens ju fler gånger man säger något i riksdagens kammare. Det är inte så att något som sägs och sägs innebär att vi kommer överens. Det handlar om innehållet i politiken, i förslagen och i våra budgetalternativ.

p1p5 Kristdemokraterna tycker att det behövs satsningar här och nu, och regeringens satsningar på polisen kommer först om några år, efter valet.

Genom att skapa en identifikation och skiljelinje politiskt med att konfrontera regeringen med ansvaret för omorganisationen är det Kristdemokraterna utgår ifrån. Denna konfrontation sker genom politiska sakfrågor om budget och prioriteringar i en orsaksargumentation, d.v.s. att orsakerna vi ser idag är till följd av regeringens politik. Citat nedan illustrerar detta:

Om vi är så eniga: Varför är inte detta verklighet? Om vi är eniga: Varför möter inte regeringen de utmaningar och den oro som finns? Regeringen presenterade satsningar i sin budget. Men de betydande delarna, de stora satsningarna, ligger långt fram i tiden, först efter valet. Trots den ansträngda situationen här och nu har regeringen inte insett hur allvarlig läget är för svensk polis. - Andreas Carlsson

I citatet kan det utläsas att ifall det fanns en möjlig konsensus, uttalat Alliansens hegemoni, skulle inte situationen vara på detta sätt. Politiska skiljelinjen blir således att hans konfrontation ska medverka till en identifikation av sin politik som liknas vid ett handlingskraftigt alternativ.

4.2.8 Sverigedemokraternas argumentation (representerade av Kent Ekeroth)

T: Vi ser motståndarna som legitima.

p1 Centerpartiet har väckt initiativ till den här debatten om polisens situation. Det skadar sannerligen inte att prata om den i dessa dagar. Problemet är bara att Centerpartiet, liksom troligen alla andra, kommer att ha ett högt tonläge och slå sig för bröstet i den här debatten.

c1 Det blir aningen svårt att göra med trovärdighet med tanke på de andra partiernas politik för just polisen genom åren.

I det första pro-argumentet kan man utläsa en legitimering av den demokratiska ordningen. Sverigedemokraternas representant påtalar vikten av polisen som institution och partiets funktion som debattörer i kammaren. Det framkommer även en tillstymmelse av en legitimering av de andra partierna ur detta resonemang.

Ekeroth kritiserar främst Alliansens agerande innan regeringsskiftet. En klagande bild av Alliansen i detta sammanhang är som den främsta antagonisten.

Centerpartiets Annie Lööf går upp och säger "vi har länge krävt betydande resursförstärkningar". Hur länge då? Fem minuter, eller?
- Kent Ekeroth

Man kan alltså inte skylla allting på regeringen. Alliansen har tyvärr ett tungt ansvar för den situation som svensk polis står inför i dag.
- Kent Ekeroth

Den övergripande konflikten som förs är att de andra partierna har "förstört" Sverige med den invandringspolitik de förde. Att de nu säger annat menar Sverigedemokraternas representant är att vända kappan efter vinden. Man kan tydligt se en antagonistisk vinkel.

Vi måste ha en polisledning som består av poliser, inte politruker. Det ska vara en ledning som inte böjer sig för politiskt korrekta drev utan har den hårdhet som krävs i det nya, spännande Sverige som ni har skapat åt oss. Det är ett land som har blivit alltmer splittrat och alltmer våldsamt. - Kent Ekeroth

Ekeroths argumenterar om "de" andras misslyckade samhällspolitik och ett 'nytt' Sverige. I detta framhäver han skarp politisk skillnad och ett vi och dem. Det är en skillnad som kan beskrivas som så pass djup att de inte agerar inom samma ramar. Dessa skilda

samhällsalternativ och den kritik som riktas kan tolkas att samhället "de" har skapat är främmande för 'vårat'. Detta kan tolkas som en fiende-relation. Den påtagliga antagonistiska hållningen av ett vi och de skapar en tydlig identifikation. Det kan tyckas att jag utläser för mycket i detta uttalande, men det är i min mening präglad av mothegemonisk praktik som vill utesluta den andra permanent.

T: Vi söker konflikt.

p1 Det jag beskriver här, herr talman, är ett mönster som jag under ett bra tag har försökt att poängtera i kammaren, nämligen de andra partiernas förmåga, eller brist på förmåga, till analys av verkligheten.

p1p2 Nu står återigen dessa partier, som konsekvent underfinansierat polisen, yrvaket och låtsas som att de är handlingskraftiga när de varit precis tvärtom.

Φ Ni saknar verklighetsförankring

p1p3 Man bjuder kriminella på kaffe och bullar eller varmkorv och låter inte de egna poliserna utföra de arbetsuppgifter som de faktiskt är ålagda att göra, bland annat att hitta illegala invandrare. Detta stoppar man i den politiska korrekthetens tecken, vilket jag kommer att gå in på lite mer i mitt nästa anförande.

p2 Man gör sig själv till åtlöje genom att bjuda gängen på varm korv eller kaffe och bulle. Det är som hämtat ur en satirtidning. Man böjer sig för mediedrev. Så gjorde man till exempel med REVA.

Φ På grund av politikerna.

p1p5 Vi måste ha en polisledning som består av poliser, inte politruker. Det ska vara en ledning som inte böjer sig för politiskt korrekta drev utan har den hårdhet som krävs i det nya, spännande Sverige som ni har skapat åt oss.

p3 Det låter på allianspartierna som om allt är regeringens fel, och även om det kanske är lockande att stämma in i den kören stämmer det faktiskt inte riktigt.

p3p1 Regeringen har gjort en del bra saker sedan den kom till makten - saker som alliansregeringen vägrade att göra trots påtryckningar från Sverigedemokraterna under flera år. Man kan alltså inte skylla allting på regeringen. Alliansen har tyvärr ett tungt ansvar för den situation som svensk polis står inför i dag.

Φ Alliansen är antagonisten

I argumentationen framkommer det vid konflikt att koncentrationen läggs på maktordningen och således en identifikation om ett vi och de. Fokuset ställs på att framhäva de andras, främst alliansens, politiska gärningar och påtala deras hegemoni för att sedan jämföra med sin egna.

Det går att ifrågasätta om argumentationen är på sådant vis att den uppfyller kraven om ett agonistiskt förhållningssätt. Sverigedemokraternas syn på vad "de" andra har skapat med sin politik och således hur polisen arbetar beskriver följande citat:

Man bjuder kriminella på kaffe och bullar eller varmkorv och låter inte de egna poliserna utföra de arbetsuppgifter som de faktiskt är ålagda att göra, bland annat att hitta illegala invandrare. Detta stoppar man i den politiska korrekthetens tecken, vilket jag kommer att gå in på lite mer i mitt nästa anförande. Jag har talat med källor inom polisen som jobbade med att övervaka romska tiggargligor. Det fick de sluta med för att polischeferna var för

skraja för medierna eller för den politiska korrektheten. Man gör alltså inte det som är polisens uppgift. Vi har en polischef, och polischefer, som öppet går ut och säger att man mörkar invandrarrelaterad brottslighet för att ett visst parti - vi, alltså - inte ska gynnas, eftersom vi har varit klarsynta nog att se problemet långt innan andra kunde göra det.

- Kent Ekeröth

Ur detta perspektiv är det osannolikt att ”det finns gemensamma band mellan parterna i konflikten som hindrar dem från att behandla sin motståndare som illegitima”.⁸⁸ För ifall Kent Ekeröth anser att det är politikerna som bär ansvaret för hur chefer inom polisen agerar, och de politiserar institutionen för att förneka dem röster blir onekligen så att det är en antagonistisk vän/fiende-relation i denna argumentation.

---

⁸⁸ Mouffe, Chantal. (2008). *Om det politiska* 1. uppl. Finland: Tankekraft förlag s. 27

5. Slutsatser och slutdiskussion

Syftet med uppsatsen var att undersöka hur riksdagspariteterna i riksdagsdebatten om polisens situation yttrar sig och ifall det är oroväckande eller nödvändigtvis inte för svensk demokrati enligt teorin agonism. Det är av min åsikt att politikerna yttrar sig i form främst av ett konfliktsökande och på sådant vis att det är av värde för svensk demokrati. Med viss reservation för argumentation tillhörande SD. Forskningsfrågans svar blir att debatten och riksdagspartiernas argumentation präglas av agonism.

Konflikten tenderade att i regel yttra sig som en fråga om ansvarsbörda och handlingsåtgärder. Trots detta så fanns det goda tecken på att konflikten hade de drag som är nödvändiga för att kunna diagnostiseras som agonistisk. Man kan konkludera att det fanns en övergripande stark hängivenhet och respekt för det demokratiska rummet och sina motståndare. Legitimering av arenan och motståndaren var tillstädes tillsammans med aspekten om det ”gemensamma rummet” var motståndarmodellen påfallande.

Angående legitimering av motståndarna bör Liberalerna framhävas, som sökte en tydlig konflikt med regeringen genom att påpeka deras ansvar och roll. Detta blir då en signifikativ värdemätare för hur man kan bekläda agonism genom ett ansvarsutkrävande av vad man anser är en legitim motståndare. I fråga om att söka konsensus var förekomsten förvånande låg, med tanke på den association det har med Sverige. Det framkom endast ett fåtal tecken på konkret konsensusökande där man uttryckligen sökte en deliberation.

Annan argumentation som antyder på att den svenska debatten innehar parametrar för att betecknas som agonistisk var bland annat Centerpartiet. Deras definition av konflikt, sammanfaller väl med den om att påpeka de politiska skiljaktigheter de har jämfört med regeringen. De påtalade ofta vad för slags sakpolitik de vill föra samtidigt som de ifrågasatte sin motståndare, som de uttryckligen legitimerade genom att framhålla ansvaret en svensk regering besitter. Anmärkningsvärt var även Moderaternas argumentation. Det var som att de uttryckte en farhåga med att allt för ofta tydligt kontrastera politiska skiljelinjer i form av att angripa motdebattörerna. Istället flyttade de fokus genom att kritisera polismyndigheten, vilket får ses som en lyckad manöver, då det framkom en bakomliggande politisk idé och alternativ. Detta får ses som i likhet med Miljöpartiet, som istället för att söka en antagonistisk konflikt kunde konceptualisera en alternativ politisk linje genom en samhällsbeskrivning.

Socialdemokraternas tillvägagångssätt i debatten insinuerar mot ett antagonistiskt förhållningssätt, där motståndaren framstår som förljugen och inkompetent. Detta till trots, kan man även se ”smutskastandet” i ljuset av ett agonistiskt perspektiv. Genom att tolka raljerandet som en legitimering ur den kontext att Socialdemokraterna anser att motståndarna innehar en kompetens som de illvilligt inte visar upp. Utifrån den aspekten och att de försöker finna en lösning på den motsättning som finns, är det den tolkning man får göra, vilket får då härledas att deras argumentation präglas av agonism.

Antagonismen var fortfarande närvarande, fast, i de flesta fall i ”tämjd” form. Tydligaste händelsen att någon uppfattade den andre som illegitim var när Vänsterpartiet anklagade Liberalerna för att vilja bryta mot grundlagen och demokratin. En annan tänkvärd aspekt som är svår att bedöma objektivt är förhållandet till SD. Sverigedemokraterna har flertalet gånger blivit anklagade att vara främlingsfientliga och ha odemokratiska värderingar av de andra partierna i andra sammanhang. Teoretiskt bör de andra partierna utesluta SD då de inte uppfyller de demokratiska kraven, men i denna debatt konfronterades de istället. De ansågs därmed som legitima motståndare, som accepteras och ska inte förgöras likt en fiende. Med tanke på det teoretiska perspektivet att agonistisk konflikt är av värde, får debattens konflikter bedömas som nödvändiga för svensk demokrati. Den konsensus som präglade Sverige, i fler fall än detta, har inte varit Sverige tillgodo enligt perspektivet och förekom sällan. De farhågor som finns med en antagonistisk fiendemodell gällande konflikt är såtillvida inte närvarande i denna debatt. Möjligen något enstaka fall skulle kunna placeras i den kategorin. Det är även berättigat att även kritisera det återkommande eftersökandet av rationella lösningar som präglade debatten enligt teorin. Sammantaget med dessa tankar intakt, anser jag det som ett ytterligare bevis på att partiernas argumentation präglas av agonism.

En infallsvinkel som är värd att diskutera är de nämnda aspekterna av ansvarsutkrävande och handlingsåtgärder som yttrades. Konflikten och dess betydelse för demokratin, framkallar en sammanhängande problematik gällande samförståndspolitik och ansvarsutkrävande. I en s.k. majoritetsdemokrati är ansvarsutfrågan tydlig och medborgarna kan enkelt rikta sitt missnöje och byta sittande majoritetsregering. Men i en samförståndsdemokrati blir det mer problematiskt. Likt hur partiernas ståndpunkter förenas, blir även ansvarsfrågan vag, medan otydligheten av vem som är ansvarig för ett politiskt misslyckande är skarp. I ett samhälle där

ansvarsutkrävande av politiker är oviss, blir det således även konsekvenslöst. Utan konsekvenser och ansvar av politiska beslut kan framtida beslutstagningar därför vara tanklösa. Följaktligen skapas politik som är identifikationslös, då den saknar en idé om samhället eftersom det inte finns några konsekvenser av ens handlande. Med dessa brister på en samhällsidé och politiska alternativ, skapas en misstro mot den demokratiska ordningen – vilket gör ansvarsutkrävande sammanhängande med konsensuspolitiken och agonism. Ett ämne som är värt ännu mer belysning i framtida forskning väcks därför i hur politikerna ser på sin egen roll politiker vilket också ger innebörd till det politiska.

Andra konsekvenser av att välja fallet polisens situation som exempel för min undersökning förutom de som nämnts i tidigare kapitel, är att det medför att mätningen i detta tillfälle kan vara mycket olik en mätning som behandlar en senare riksdagsdebatt om samma ämne, då ämnet för diskussion är pågående. Det går inte heller att utesluta att den yttre pressen i form av mediabevakning och väljarnas höga prioritering av frågan ger ytterligare incitament för partierna att söka konsensus och få frågan nedprioriterad.

Man kan alltid ifrågasätta validitet och reliabilitet. Validiteten anser jag vara relativt god med tanke på den operationalisering som har gjorts, mätningarna bör vara korrekta.

Men detta är lite problematiken med metoden. För att uppnå reliabilitet gäller att formuleringen av tesen blir den samma eller väldigt snarlik, då detta är i princip grunden för att besvara forskningsfrågan med ett analysverktyg som argumentationsanalys. För framtida forskning argumenterar jag likt innan, perspektiv på politikerrollen och ansvarsutkrävande hade varit av relevant. Då det finns onekligen tänkvärda aspekter och tillvägagångssätt som är viktiga för demokratin. En annan utgångspunkt för diskussion är trovärdigheten och förtroendet för politiker vid fall som detta. När det sker beslut som tillkommit genom total enighet och sedan misslyckas, är det ytterst problematiskt för de sittande politikerna att med trovärdighet argumentera för att de har lösningen på problemet. Därför hade det varit av intresse att undersöka trovärdigheten politikerna besitter efter ett hypotetiskt misslyckande för att sedan koppla det till förtroendet bland medborgare. För att som i debatten som undersökts i denna uppsats, blir det anmärkningsvärt hur många svar och lösningar de har på problemen som de indirekt var medhjälpare till att skapa. Detta är dock möjligen så att lösningarna på ett problem finns hos skaparna.

Källförteckning:

Afzalur Rahim (2010). *Managing Conflict in Organizations*.
Donnelly, J. *Realism and International Relations*. (2000). Cambridge: Cambridge university.

Ahmadi, I. *Brå: Oron för brottsligheten ökar*. Sverigesradio 16/1-2018. [hämtad 15/4]
<https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6862910>

Bjereld, U. Et al. *Varför vetenskap?* (2009) 3.uppl. Lund: Studentlitteratur.

Björnsson, G. Et al. *Argumentationsanalys – Färdigheter för kritiskt tänkande*. (2009) 2.nd.
Stockholm: Namn & Kultur.

Boréus, G & Bergström, B. *Textens mening och makt: metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskurs*. (2012) 3:e uppl., Lund: Studentlitteratur.

Brottsförebygganderådet. *Anmälda brott*. 26/3-18. [hämtad 2/4-18]
<https://www.bra.se/publikationer/arkiv/publikationer/2018-03-27-anmalda-brott-2017.html>

Brå. *Oron för brottslighet ökar*. 1/1-18. [hämtad 2/4] <https://www.bra.se/om-bra/nytt-fran-bra/arkiv/press/2018-01-16-oron-for-brottsligheten-okar.html>

Brå. *Fler privatpersoner utsätts för brott*. (15/11-17). [hämtad 2/3-18]
<https://www.bra.se/om-bra/nytt-fran-bra/arkiv/press/2017-11-15-fler-privatpersoner-utsatts-for-brott.html>

Brå. *Utsatthet för brott 2016*. Resultat från Nationella trygghetsundersökningen (NTU) 2017. [hämtad 1/6-18]
https://www.bra.se/download/18.4c494ddd15e9438f8ad5c094/1511510476991/2017_Utsatthet_for_brott_2016.pdf. [

Ciccarelli, S. K., & White, J. N. *Psychology*. (2015) Boston : Pearson.

Fenn, P & R. Gameson. (1992) *Construction, conflict, management and resolution*. London: E & FN SPON. M.

Doorenspleet, R & Pellikaan, H. *Which Type of Democracy Performs Best?* (2013) Acta Politica, Volume 48. DOI: 10.1057/ap.2012.35

Esaiasson, P et al. *Metodpraktikan*, (2017) 5:e uppl., Stockholm: Norstedts Juridik

Hadenius, S. *Swedish Politics During the 20th Century – Conflict and Consensus*. (1997) 4. uppl. Stockholm: Svenska institutet.

Hakhverdiana, A & C. Koop. *Consensus Democracy and Support for Populist Parties in Western Europe* (2007) England: Palgrave Macmillan Ltd. DOI: 10.1057/palgrave.ap.5500202

Hansell, B. Sverigesradio. *BRÅ: Allmänhetens förtroende för polisen sjunker*. 29/1-18. [hämtad 4/4-18] <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6872444>

Holgersson, S. *Ett kulissbygge*. Magasinet Axess. Nr1 2015. [hämtad 2/5-18]

Hinnfors, J. *Still the Politics of Compromise? Agenda Setting Strategy in Sweden*. (1997) Sweden: Scandinavian University Press. DOI: <https://doi.org/10.1111/j.1467-9477.1997.tb00190.x>

Karlsson, C. *Den deliberativa drömmen och politisk praktik- samtalsdemokrati eller elitdiskussion? I*

Gilijam, A & Hermansson, J. (2003) *Demokratins mekanismer*. 2. uppl Malmö: Liber.

Kumlin, S. *Finns det någon ansvarig?* I Gilijam, A & Hermansson, J. (2003) *Demokratins mekanismer*. 2. uppl Malmö: Liber.

Lantto, J. *Konflikt eller samförstånd?* (2005) Stockholms universitet: Statsvetenskapliga institutionen

Lewin, L. *Bråka inte! Om vår tids demokratisyn* (1998) 1 uppl. Stockholm: SNS Förlag.

Lijphart, A. *Patterns of Democracy*. (2012) 2. uppl. USA: Yale University.

Mouffe, Chantal. (2008). *Om det politiska* 1. uppl. Finland: Tankekraft förlag

Nationalencyklopedin, ”konflikt”. [Hämtad 28/5-18] <https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/konflikt>

Polisförbundet. *Välkomna slutsatser av Statskontoret – ledning och styrning av polisorganisationen måste bli bättre*. (28 september, 2017) [Hämtad 23/4 2018]

Polissamordningen. *Slutredovisning*. u.å., [hämtad 5/4-18] http://polissamordningen.se/filer/slutredovisning/Slutredovisning_exklusive_bilagor.pdf

Polissamordningen. FAQ. u.å., [hämtad 5/4-18]
<http://polissamordningen.se/page/faq>

O.f. *Poliser säger ny organisation: "Skrämmande"*. Svenska Dagbladet. [hämtad 10/5]
<https://www.svd.se/poliser-sagar-omorganisationen>

Riksdagen. *Debatter och beslut i kammaren*. [hämtad 3/3-18]
<http://www.riksdagen.se/sv/sa-funkar-riksdagen/arbetet-i-riksdagen/debatter-och-beslut-i-kammaren/>

Riksdagen. *En ny organisation för polisen Justitieutskottets betänkande 2013/14:JuU23*. 27/5-14.
https://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/arende/betankande/en-ny-organisation-for-polisen_H101JuU23 [hämtad 1/6-18]

Riksdagsförvaltningen, Kommittédirektiv 2012:129, *Ombildning av polisen till en sammanhållen myndighet*, 2012-12-20, https://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/dokument/kommittedirektiv/ombildning-av-polisen-till-en-sammanhallen_H0B1129 [hämtad 20/5-18].

Sannersted, A & Sjölin, M. *Folkstyrets problem*. Sannersted, A & Jerneck, M. Den moderna demokratins problem. (1994) 10 nd. Lund: Studentlitteratur.

Skoog, L & Karlsson, D. *Causes of party conflicts in local politics*. (2017) *Politics*, vol. 38(2). Författarna, Göteborgs universitet. DOI: <https://doi.org/10.1177/0263395716678878>

Statskontoret, *Ombildningen till en sammanhållen polismyndighet – Delrapport 2 om organisationens genomslag* (2017:10), 28 september, 2017., <http://www.statskontoret.se/globalassets/publikationer/2017/201710.pdf> [hämtad 2018-04-23]

Titor, M. *Polisförbundet: Poliser säger upp sig efter omorganisationen*. Sverigesradio. 11/7-16. [hämtad 1/5-18] <http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6471264>

Wennstöm, B. *Ny polismyndighet feltänkt*. Svenska dagbladet. 16 juni, 2014 [hämtad 16/5 2018]

Örstadius, K. *Rekord få brott klaras upp efter polisens omorganisation*. Dagens Nyheter. 30/8-16. [hämtad 15/4] <https://www.dn.se/nyheter/sverige/rekordfa-brott-klarar-upp-efter-polisens-omorganisation/>